Titania McGrath

WOKE

UN GHID
SPRE
JUSTIȚIA
SOCIALĂ

grey spot

LEBĂDA NEAGRĂ
the publishing house

TITANIA MCGRATH

WOKE

Un ghid spre justiția socială

Traducere din limba engleză
de Claudia Pincovski

Lebăda Neagră
Iași, 2021

Titania McGrath este numele unui personaj fictiv creat în aprilie 2018 pe Twitter de către actorul de comedie Andrew Doyle. Doyle este redactor la revista on-line de cultură şi politică Spiked şi conduce la Londra o serie de spectacole de stand-up intitulate Comedy Unleashed. Doyle îşi descrie creaţia, pe Titania Mc Grath, drept „o militantă vegană care crede că este un poet mai bun decât William Shakespeare”. Din martie 2021, Titania are peste 600 000 de adepţi. Contul ei pe Twitter, potrivit lui Doyle, a fost conceput să batjocorească „cultura trezită” contemporană. Contul Titaniei McGrath a fost suspendat de patru ori sub acuzaţia de incitare la ură.

Sub acest pseudonim, Doyle a scris două cărţi – Woke: A Guide to Social Justice, care a fost publicată pe 7 martie 2019 şi cartea pentru copii, My First Little Book of Intersectional Activism, care a fost publicată în septembrie 2020. În martie 2019, intervievat de un jurnalist de la The Sunday Times, Doyle a recunoscut că este persoana din spatele contului Titania McGrath, deşi iniţial a negat acest lucru.

„Numai prin înfrângerea greutăților, suferință și acțiuni militante poate fi obținută libertatea.”

Nelson Mandela

„Nu e un zâmbet; e un capac care acoperă furia.”

Bet Lynch

„Poezia mea e intransigentă.

Instinctele-mi sunt profunde.

Celor puternici le e teamă de mine.

Cei opresați mă adoră.

Eu sunt adevăr.

Eu sunt Titania McGrath.”

Titania McGrath

Introducere

„Dumnezeu e o lesbiană evreică de culoare.”

Derek Jarman

M-am născut conștientă de ceea ce se întâmplă în jur. Puterea mea de conștientizare e congenitală. Curge prin mine ca un elixir magic, păstrându-mi sufletul purificat și otrăvit pentru luptă. În multe feluri, sunt o Ioana d’Arc a zilelor noastre: încăpățânată, precoce, vorbitoare fluentă a limbii franceze.

Străinii mă complimentează adesea pentru neclintitul meu simț al dreptății sociale.

„Pe Titania”, spun ei, „abia am cunoscut-o, dar îmi pare a fi una dintre persoanele a cărei existență nu face decât să întruchipeze virtuțile interconectate ale curajului și adevărului”. Lucruri de acest gen mi se întâmplă aproape zilnic.

Permiteți-mi să mă prezint în mod oficial. Mă numesc Titania Gethsemane McGrath. Sunt o poetă intersecționalistă radicală, dedicată pe de-a-ntregul feminismului, dreptății sociale și protestelor pașnice.

În ultimii ani am devenit o prezență formidabilă pe scena de slam poetry. Pentru cei care nu sunt familiarizați cu termenul, slam poetry e doar poezie obișnuită, dar cu mai multe pauze. Și, de obicei, există și un bufet fără lactoză la final.

Interpretez frecvent la festivaluri de artă, biserici secularizate și alte locuri în care se retrag lesbienele pentru momente de spiritualitate. Am scris peste cinci mii de poezii, o parte dintre ele fiind incluse și în acest volum. Îmi place în mod special Cum să inciți un cioban[1], o lucrare dedicată Unchiului Asbjørn, singurul bărbat pe care l-am iubit vreodată. Odihnească-se în pace atunci când va muri!

Există momente în care dimensiunea propriului meu talent mă înspăimântă.

Uneori, când citesc ceea ce am scris, nu pot să nu ajung la concluzia că sunt singurul artist în viață demn de a fi remarcat. Am acea abilitate deosebită de a duce un bisturiu lingvistic spre fanatismul canceros al culturii moderne occidentale.

Ca un simbol al milenialilor din prim-planul activismului online, sunt plasată într-un mod unic, astfel încât să te ghidez printre adesea ambiguul sistem de concepte care alcătuiește „conștiința” contemporană. Ca s-o spun direct, sunt o persoană mult mai bună decât tine.

Asta nu e aroganță. Aș merge într-atât de departe încât să spun că a fi înzestrat e un blestem. Aș prefera mai degrabă să fiu o persoană mediocră, ca toți ceilalți.

Bătălia pentru justiție socială a fost purtată pentru prea mult timp de hipsteri din clasa mijlocie, genul care-și face cumpărăturile la Urban Outfiters și consideră că uleiul pentru barbă e o investiție rațională. Dar a fi conștient de ceea ce se întâmplă în jurul tău e, de obicei, mult mai ușor decât se crede. Oricine poate fi activist. Poți schimba lumea în mai bine prin gesturi simple, precum a adăuga un steag în culorile curcubeului la profilul tău de Facebook, sau a-i atrage atenția unei persoane în vârstă care nu înțelege ce înseamnă „non-binar”. Într-adevăr, prin rețelele de socializare este acum posibil să arăți cât de virtuos ești fără a fi necesar să faci ceva anume.

Activiștii ca mine sunt deschizătorii de drumuri spre un nou război cultural, adulmecând precum vitejii câini însetați de sânge ai dreptății. Pentru a oferi un exemplu tangibil al realizărilor noastre, gândește-te la cum definiția cuvântului „nazist” a fost lărgită pentru a include pe oricine a votat pentru Brexit, care a luat vreodată în considerare să susțină Partidul Conservator sau a refuzat să ia în serios publicația The Guardian. Deși aceasta este o victorie măreață pentru cauza progresistă, înseamnă totuși că acum, în modernul Regat Unit, trăiesc mai mulți naziști decât existau în 1930 în Germania. Asta face din Woke: un ghid spre justiția socială, nu doar o lucrare de actualitate, ci una esențială.

Un bărbat nu ar fi putut scrie această carte. Bărbații nu ar putea niciodată să ajungă pe culmile conștiinței din cauza masculinității toxice fundamentale. Le e teamă de puterea yoni, ritmul primar al fluxului menstrual. Femeile sunt zeițe celeste, surori de sânge ale sacrelor vrăjitoare ale lunii.

Sunt un narator al realității, un asasin al patriarhatelor, un metafizician fără frică.

Îmi îndes scrotul de gen neutru în gura inamicilor justiției. Îi alăptez pe copiii speranței prin viguroasele mele sfârcuri ale egalității.

Dacă citești asta, probabil suferi de inabilitatea de a ține pasul cu trendurile moderne. Sunt aici să te ghidez pe terenurile minate ale dreptății sociale, să te modelez într-o versiune mai plăcută a ta. Imaginează-ți că sunt o olăriță în atelierul ei, iar tu ești o bucată diformă de lut.

Dacă dorești, îți pot modela destinul.

1. În original, How to Prod a Shepherd.

Bătălia mea

„Iartă, dar nu uita, fato, ține-ți capul sus.”

Tupac Shakur

Poate că m-am născut conștientă, dar lumea în care ajunsesem era cu totul inconștientă. Acesta e motivul pentru care am fost mereu atât de radicală. Primul lucru pe care l-am făcut ca bebeluș a fost să urinez pe obstetrician. Nu am plâns deloc, ceea ce, aparent, a cauzat ceva panică. Asistenta m-a plesnit să vadă dacă poate declanșa vreo reacție. Am rămas impertinentă.

Am fost singurul copil a doi avocați. Am înțeles devreme că educația privată și frecventele vacanțe în Muntenegru și Maldive erau numai un truc prin care părinții îmi puteau distrage atenția de la oprimare.

Anii copilăriei mele au fost marcați de traume psihologice, ceea ce n-ar trebui să fie o surpriză prea mare. A te naște într-o societate heteronormativă, patriarhală, supremacistă albă, poate fi o deformare pentru psihicul oricui, mai ales pentru cel al unei copile feministe, de la care oamenii așteptau să stea nemișcată și să nu se plângă.

Am fost alăptată în primele șase luni din viață. Mama nu și-a dat seama că sunt vegană? I-a păsat măcar? În orice caz, ăsta se numește abuz.

Înainte chiar de a putea să ies din pătuț, mă tăiam cu acul de siguranță de la scutec. La patru ani, sufeream deja și de anorexie și de supraalimentare. Când aceste două probleme apar simultan, pot fi dificil de identificat, deoarece victima mănâncă o cantitate normală de mâncare într-un mod consecvent.

Dar sângeram pe dinăuntru. Interiorul meu era literalmente plin de sânge.

După ce m-am alăturat creșei locale, am decis să mă identific ca fiind

genderqueer[1]. Instinctiv, am ştiut că trebuia să rezist la ceea ce Laurie Penny descria a fi „catastrofa heterosexualităţii”. Eram cu ani-lumină înaintea timpurilor mele, pentru că, în acel moment, termenul genderqueer nici măcar nu exista. Educatorii nu auziseră niciodată de o toaletă pentru un gen neutru, aşa încât cerinţele mele fuseseră întâmpinate de priviri goale. Nu-i de mirare, aşadar, că am sfârşit prin a deveni un caz sever de tulburare de stres post-traumatic, diagnostic pus de mine.

Întotdeauna m-am jucat cu limbajul. Îmi amintesc de prânzurile de la creşă, unde obişnuiam să folosesc paste alfabet pentru a scrie sinonime creative pentru „vulvă”. Chiar şi la delicata vârstă de cinci ani, eram dornică să demistific obişnuitele prejudecăţi sociale în privinţa sistemului de reproducere feminin.

Cu cât am înaintat în vârstă, am excelat la toate subiectele academice, mai puţin biologie, fizică, economie, istorie, religie, informatică şi matematică. Mi-am dat seama că nu era un „eşec” din partea mea, ci mai degrabă că aceste arii de studiu sunt construcţii patriarhale, care perpetuează privilegiul persoanelor albe. Eul meu adolescentin avea suspiciune instinctivă; notele mele mici erau, fără îndoială, un îndrăzneţ act de autosabotare subconştientă.

Aşa cum evidenţiase profesorul Rochelle Gutiérrez de la Universitatea din Illinois, „din multe puncte de vedere, matematica însăşi operează ca albul”. Într-adevăr, clanul Ku Klux Klan era cunoscut cândva pentru că ardea obiecte sub forma unor semne de plus pentru a-şi intimida victimele.

Pe lângă asta, Pitagora pipăia copii.

Eram în şcoală când predispoziţiile mele poetice au găsit ceva împotriva căruia să se revolte. Un profesor heterosexual de limba engleză, cunoscut ca fiind domnul Gourlay, a încercat să ne înveţe sonetele lui Wordsworth. Cred că erau despre un pod sau ceva. Tot ce le caracteriza – ritmul forţat, ortografia greşită (ce naiba e un doth[2]?), simţul pur al dreptului masculin – m-a dezgustat. La examenul practic de teatru de final de liceu am prezentat o piesă născocită de mine în care am defecat pe o copie a operelor complete ale lui Wordsworth, în direct, pe scenă. Mi-a distrus şansele de a fi preşedinta consiliului elevilor, dar cu siguranţă a meritat.

Educaţia mea universitară a fost destul de tipică. Am studiat limbile moderne la Universitatea Oxford şi apoi am rămas acolo pentru un master în Studiile de gen,

pentru care am scris o disertație inovatoare despre technopaganism și despre natura corozivă a unui viitor cis-masculin. E genul de studii care te pregătește pentru lumea reală.

Abia la universitate am compus prima mea capodoperă poetică autentică: „Castrați toți bărbații albi”. A fost atât de radicală și plină de forță, încât ziarul studenților a refuzat s-o publice. Afirmația editorului că „pur și simplu nu e atât de bună” era clar o scuză pentru a înlătura inevitabila controversă care ar fi rezultat. Am privit această respingere ca pe o dovadă a misoginiei instituționalizate și am pus în scenă un protest sub formă de spectacol, țipând versurile poemului meu în repetate rânduri pe High Street, mânjită cu sânge menstrual, aruncând în trecători cu viermi morți.

Încă de atunci am lucrat fără încetare pentru a produce cea mai puternică și disidentă scriere pe care au cunoscut-o vreodată oamenii. Cuvintele pot schimba lumea. Când activiștii queer i-au luat cuvântului gay sensul tradițional de „fericit”, și-au atins scopul de a crește gayness-ul în defavoarea fericirii. Atât de puternic este limbajul.

Nu scriu poeme, scriu pumnale eviscerante ale adevărului.

Momentan, locuiesc într-una dintre proprietățile mele londoneze, un semidecomandat cu trei dormitoare, în Kensington. Spălătoria nu este deosebit de spațioasă, dar bătăliile mele cotidiene sunt cele care îmi hrănesc geniul. Mă hrănesc cu nefericire, o diger și o vomit înapoi în eter ca pe un frumos duș caleidoscopic.

Mi-am făcut misiune din a schimba lumea în mai bine, din a călca pe urmele unor astfel de iluminați atât de inovativi cum au fost Emmeline Pankhurst, Rosa Parks și acel tip care l-a interpretat pe Mr. Sulu în Star Trek. Ador cuvântul woke („trezit”) pentru că societatea noastră este o fiară adormită, care stă în comă de prea mult timp. Trebuie înghiontită.

Acesta e momentul în care intru eu în scenă. Sunt acea formidabilă persoană care înghiontește bestia. Citește mai departe și, sub îndrumarea mea, și tu poți ajunge la trezirea ta interioară.

1. Genderqueer este termenul folosit pentru persoanele care nu subscriu la

deosebirile convenționale de gen, neidentificându-se cu niciunul dintre acestea, atât separat, și nici într-o combinație de sex masculin și feminin (n.trad.).

2. Doth este forma arhaică a verbului englezesc to do (a face) la timpul prezent, persoana a III-a, singular (n.trad.).

La naiba cu patriarhatul!

„Când o femeie ajunge la orgasm cu un bărbat, ea nu face decât să colaboreze cu sistemul patriarhal, erotizându-şi propria opresiune.”

Sheila Jeffreys

Am de oferit cuvinte înțelepte pentru toate fetele tinere. Indiferent de ceea ce faceți în viață sau de cât de mult obțineți, veți fi întotdeauna victime ale patriarhatului. Înțelegerea acestui lucru este cheia emancipării voastre.

De la timpuri apuse, și chiar cu mult înainte de asta, femeile au luptat sub greutatea fatală a patriarhatului. Istoria femeilor este ca un gândac de nisip care încearcă să traverseze Serengeti purtând testiculul unui cal pe spate. Da, femeile din Occident pot vota, își pot construi cariere și toate celelalte clișee pe care bărbații adoră să le spună din nou și din nou, ca niște papagali. Cu toate acestea, tristul adevărul este că femeile din societatea de astăzi sunt mai oprimate ca niciodată. Iluzia libertății este cea care face opresiunea noastră cu atât mai devastatoare. Faptul că atât de multe femei cred că se bucură de viața lor nu face decât să-mi demonstreze punctul de vedere.

Eliberarea femeilor este un miraj. Imediat ce pare atât de aproape de tine, dispare. Nu lăsați niciodată un bărbat să vă spună că nu sunteți o victimă. Un bărbat subnutrit, fără casă, care doarme într-un canal este în continuare mai privilegiat decât Regina.

Din fericire, activiști la fel ca mine – cum sunt Laura Bates, Emma Watson și Caroline Criado-Perez – se străduiesc neîncetat să injecteze niște estrogen mult întârziat în acest sistem care e pe moarte. Simt o veritabilă înrudire cu acești apărători neînfricați ai asupriților. În primul rând, avem prieteni comuni, cei mai mulți datorită circuitului de dezbateri al școlii publice sau din turneele de hochei, cum era înainte. De asemenea, nașii mei obișnuiau să-și petreacă vara într-o stațiune elvețiană frecventată adesea de familia Criado-Perez, așa că suntem,

practic, rude.

Lupta poate fi destul de descurajantă, așa cum a subliniat Laurie Penny în cartea sa Bitch Doctrine: „M-am luptat ani de zile, de când eram și eu o elevă tulburată, pentru o lume în care femeile ar putea fi tratate ca ființe umane și uneori pare că nimic nu s-a schimbat”. Este aproape ca și cum munca ei nu ar fi avut niciun impact.

Cuvântul „femeie” provine din engleza veche, fiind folosit pentru a desemna o „ființă omenească femelă”, în timp ce „bărbat” înseamnă pur și simplu „om”. Din punct de vedere lingvistic, acest lucru denotă faptul că femeile deviază de la normă. Pentru a remedia acest lucru, mă refer uneori la bărbați spunându-le „non-femei”, iar băieților spunându-le „non-fete”. De asemenea, mă refer adesea la persoanele heterosexuale spunându-le „non-gay”, astfel încât și ei să poată înțelege cum se simte să fii privit ca fiind altceva.

Personal, nu prea am timp pentru bărbații cis. Pentru mine, bărbatul ideal este acela care, pentru a împrumuta fraza regretatei mari feministe Andrea Dworkin, a fost „bătut până la un miez sângeros cu un toc înalt înfipt în gură, ca un măr în gura unui porc”. Dworkin a fost un geniu de cel mai înalt calibru, care a produs unele dintre cele mai perspicace scrieri feministe din secolul XX și a fost o activistă-cheie în mișcarea împotriva pornografiei. Și a reușit să realizeze toate acestea cu o lipsă totală de șarm și cu o față urâtă ca noaptea. O adevărată inspirație!

Data viitoare când vă aflați în imediata apropiere a unui bărbat, observați-i cu atenție comportamentul. Tot ceea ce face este de natură falică. Stă mândru și erect, încercând mereu să domine. Merge de colo-colo, aruncându-și picioarele spre exterior, înainte, de parcă ar tânji după copulație. Își scuipă cuvintele, aruncând fiecare silabă ca și cum ar simula o ejaculare violentă. Când vine vorba despre bărbați, fiecare gest, fiecare cuvânt, fiecare gând este un act de agresiune sexuală.

Unii cititori ar putea gândi: „Dar știu câțiva bărbați adorabili, care sunt respectuoși, fermecători și nici nu ar visa să supere o femeie”. Lasă-mă să suprim această deziluzie în față! Nu, nu cunoști. Dacă ești de părere că oricare bărbat din viața ta este o ființă umană plăcută, asta arată doar măsura în care ai fost înșelată.

Acest lucru este valabil și pentru tatăl tău, dacă ești atât de ghinionistă încât să ai unul. Voi admite în mod liber existența părintelui meu de gen masculin, dar îmi voi păstra distanța. Îl văd din când în când, de obicei la înmormântări sau când răsfoiesc întâmplător paginile revistei Tatler, în timp ce Nenita îmi termină de spălat rufele. Dar, cu toată sinceritatea, dincolo de furnizarea de ADN și de un modest fond de investiții, nu văd ce scop a servit tatăl meu.

Bărbații sunt antrenați de la naștere să ignore dorințele femeilor. Dacă ne gândim la asta, procesul este inițiat cu mult înainte. Toți bărbații își încep viața în corpul mamelor lor. Sunt literalmente în interiorul unei femei fără a avea consimțământul ei verbal. Nu pot spune acest lucru suficient de explicit. Primul lucru pe care îl face un bărbat în viața sa este să-și violeze propria mamă.

Întrebarea „Cum să exişti ca femeie într-o lume patriarhală?” este una care trebuie să ocupe orice minte cu adevărat trezită. Are ceva paradoxal. Nu am nicio îndoială cu privire la superioritatea mea înnăscută față de bărbați, și cu toate astea încă mă simt oprimată.

Pentru a anula patriarhatul, trebuie să conlucrăm pentru a ne elibera mintea de stereotipuri legate de gen. În august 2018, Ann Millington, director executiv la Kent Fire and Rescue, a cerut ca popularul personaj din serialul pentru copii, Fireman Sam, să fie redenumit Firefighter Sam, pentru a încuraja o mai mare diversitate în servicii. Punctul de vedere al lui Millington este incontestabil. Singurul motiv pentru care femeile nu intră în lupta împotriva incendiilor este pentru că nu au avut modele în desenele animate.

Sincer, dacă vreun „pompier” ar încerca să mă salveze dintr-o clădire în flăcări, i-aș spune să se ducă dracului.

Patriarhatul e antic. Planeta noastră există de aproximativ patru miliarde și jumătate de ani, ceea ce înseamnă că au existat patru miliarde și jumătate de ani de tiranie masculină. Ceea ce avem cu adevărat nevoie este un sistem compensatoriu. Soluția optimă ar fi pur și simplu inversarea ordinii sociale actuale. Femeile ar trebui să fie plătite de două ori mai mult decât echivalentul lor masculin pentru a se revanșa în fața nedreptăților istoriei.

În plus, mi-aș dori să văd femeile ocupând toate pozițiile de influență majoră: în mass-media, în justiție, în arte și în politică. Nu este suficient pentru noi să avem o femeie prim-ministru, femeie prim-ministru al Scoției și femeie care este șef de

stat. Acestea sunt doar numiri de formă, menite să dea impresia egalității. Este un truc.

Femeile aflate la putere rareori greșesc. Margaret Thatcher nu este luată în calcul, pentru că era femeie doar în sens strict biologic.

Gândiți-vă la asta! Dacă Tony Blair ar fi fost femeie, nu am fi fost niciodată mânați într-un război ilegal, dezastruos în Orientul Mijlociu. Și, ca bonus, Cherie ar fi fost un model lesbian splendid.

Când femeile vor fi prețuite mai mult decât bărbații, atunci și abia atunci vom fi atins adevărata egalitate.

Tirania faptelor

„Cred că există o mulțime de persoane mai îngrijorate de a fi precise, de o corectitudine factuală și semantică, decât de o corectitudine morală.”

Alexandria Ocasio-Cortez

Întreaga cunoaștere este temporară. Ce este adevărat astăzi nu va mai fi și mâine. Cele mai iscusite minți din lume au crezut cândva că destinele noastre erau dictate de stele, că pământul era plat și că mareele erau cumva influențate de lună.

Putem lua în râs astfel de superstiții acum, dar în anii ce vor urma, descendenții noștri vor râde cu gura până la urechi când își vor da seama că am acceptat orbește așa-zisa legătură putativă dintre obezitatea morbidă și sănătatea precară, sau ideea că oamenii de culoare nu se pot naște într-un corp alb, sau că bărbații nu pot rămâne însărcinați. Până la urmă, nu există ceva mai satisfăcător pentru un copil decât laptele supt din sânii unui tată iubitor.

Să luăm cromozomii ca exemplu. A văzut cineva unul vreodată? Dacă ne uităm în manualele de știință, cele mai bune reprezentări pe care le vei găsi vor fi câteva poze neclare, alb-negru, care înfățișează ceva ce arată ca ustensilele folosite pentru curățarea țevilor, arcuite în forme ciudate. Astea sunt doar rahaturi editate în Photoshop.

Aș merge până într-acolo încât să spun că întreaga cunoaștere reprezintă un construct patriarhal, pentru că a fost dobândit de-a lungul secolelor de totalitarism masculin. Prin urmare, de fiecare dată când un bărbat vorbește, contribuie la dezvoltarea unei culturi hegemonice centrate în jurul bărbaților. Pentru a remedia această problemă, trebuie să ne asigurăm că femeile din ziua de astăzi vorbesc mai mult decât bărbații. Acesta este motivul pentru care nu mă opresc niciodată din vorbit, chiar și atunci când nu am absolut nimic important de spus.

Recent, BBC a promovat o aplicație pentru smartphone care să le ajute pe femei să se facă auzite în timpul ședințelor. Acesta este un pas uriaș înainte. Cum altfel am putea să ne așteptăm ca femeile să aibă inițiativă și să-și facă sentimentele cunoscute? Dacă era atât de ușor să-și susțină argumentele, toată lumea ar fi făcut asta.

Conservatorul crainic de radio Ben Shapiro (ale cărui opinii sunt mereu greșite) își bazează multe dintre opiniile sale pe date, care ne arată cam cât de inutile sunt acestea. „Datelor nu le pasă de sentimentele tale", acestea sunt cuvintele pentru care este el cunoscut. Contrariul e adevărat. Sentimentelor nu le pasă de datele tale. Așa funcționează dreptatea socială. Dacă simți că ceva e adevărat, atunci este adevărat.

Pe cei care sunt sceptici în acest moment, v-aș ruga pur și simplu să cedați în fața înțelepciunii mele superioare. N-am nici răbdarea, nici dorința de a mă explica în totalitate. Hai să spunem doar că are legătură cu structurile de putere instituționalizate și s-o lăsăm așa.

Datele sunt lansate în mod regulat pentru a răspândi ură. Dacă, de exemplu, i-ai întreba pe așa-zișii „experți" care lucrează pentru NHS[1] despre părerile lor legate de obezitatea în rândul copiilor, ar spune că unul din cinci copii sunt supraponderali și asta poate duce la un mai mare risc de hipertensiune, diabet de tip 2 și afecțiuni ale inimii. Asta, pentru că, dintr-un motiv inexplicabil, experților în sănătate din Regatul Unit li se oferă libertatea de a se comporta ca un grup de tirani speriați de persoanele care cântăresc mai mult.

Dacă toți copiii ar fi obezi, atunci nimeni nu ar mai fi batjocorit pentru că este gras. Deci dacă ești serios în privința combaterii umilirii persoanelor supraponderale, ești responsabil să-ți îndopi copiii.

Și ce credem despre campania recentă a Institutului Cancer Research UK, un act de caritate care-și propune să adune fonduri pentru a salva vieți, dar de fapt nu face decât să răspândească ură? Pe o serie de afișe împânzite prin țară, acest grup a făcut uimitoarea afirmație cum că obezitatea este a doua cea mai frecventă cauză a cancerului, după fumat. Concluzia e clară. Dacă ești gras, meriți să mori.

Să-i spui unei persoane obeze să slăbească este ca și cum i-ai spune unei persoane de culoare să-și decoloreze pielea. Nu este în regulă să ștergi identitatea unei persoane în acest mod.

Comedianta și activista Sofie Hagen a vorbit în numele tuturor atunci când a scris direct pe contul de Twitter al Cancer Research UK – „Mulțumim pentru că faceți lumea un loc mai de rahat, nenorociții dracului!” – o remarcă ce a creat ceva agitație pe rețelele de socializare. A fost un moment extrem de oportun, deoarece puțin mai târziu, în aceeași săptămână, Hagen a anunțat că, în curând, va putea fi cumpărată cartea ei despre obezitate.

Să luam exemplul echipei de fotbal a Angliei: fiecare membru este un cis-bărbat heterosexual slab și atletic. 62% din adulții din Regatul Unit sunt catalogați ca supraponderali sau obezi; cum este posibil ca o echipă care pretinde că reprezintă națiunea să nu includă măcar o persoană cu talie mare? Acest tip de discriminare este motivul exact pentru care mișcarea pentru acceptarea persoanelor grase este una esențială.

Fotbalul se pretează adesea fanatismului. Când echipa Angliei s-a calificat, prin victoria asupra Columbiei, în sferturile de finală ale Cupei Mondiale din 2018, managerul Gareth Southgate a numit-o „noapte specială pentru orice bărbat englez”. Observați cum și-a ales cuvintele, cu precădere acel termen ofensator bărbat? Acesta este un genocid lingvistic bazat pe gen, o ștergere violentă a identității feminine. Aceasta este retrăirea a ceea ce s-a întâmplat în Bosnia.

Apoi, există periculoasa teorie cunoscută sub numele de „dimorfism sexual”. Oricine a urmat vreodată măcar un curs introductiv de Studii de gen va ști că nu există literalmente nicio diferență biologică între bărbați și femei. Cu excepția persoanelor trans, care se nasc într-un corp nepotrivit.

Cei de gen masculin vor cita adesea domenii de studiu pseudoștiințifice precum „biologia”, „medicina” sau „endocrinologia” pentru a dovedi că bărbații sunt genul mai puternic, deși v-ar fi greu să găsiți o feministă respectabilă care să ia oricare dintre aceste afirmații în serios. Așa cum Jill Bowling și Brian Martin au confirmat în eseul lor de referință Știința: o tulburare masculină?, întreaga ordine este „încorporată într-un set de relații sociale, economice și politice întruchipate prin patriarhat”. Ei îl numesc un „sistem știință-patriarhat”, care este un mod alternativ de a spune că bărbații au inventat știința pentru a justifica faptul că le apucă pe femei de țâțe.

Cu greu poate fi considerat o coincidență faptul că practic toți oamenii de știință și medicii renumiți de-a lungul istoriei au fost bărbați. Numele care îmi apar cel mai rapid în minte sunt Dr. Crippen, Dr. Jekyll și Dr. Harold Shipman. Acest

lucru ne spune tot ce trebuie să știm.

Și mai este Alfred Nobel, inventatorul dinamitei – primul exploziv letal produs în serie –, cel care a ucis sute de mii de oameni nevinovați, inclusiv pe propriul său frate.

Ba încă i-au oferit și-un rahat de premiu pentru pace.

Teoria dimorfismului sexual se perpetuează în lumea sportului, unde echipele sunt împărțite în mod arbitrar în „masculine” și „feminine”. Totul a plecat dintr-o adevărată genofobie. Bărbații sunt pur și simplu prea speriați pentru a concura pe picior de egalitate cu femeile. La fel ca luptătorii ISIS, care cred că vor fi trimiși în iad dacă vor fi uciși de un adversar femeie, bărbații din întreaga lume sunt terifiați de gândul că o femeie i-ar putea bate la badminton.

În orice caz, dacă e adevărat că bărbații sunt superiori în sport, de ce atleții transgender tind să câștige mai multe medalii după ce fac tranziția înspre a fi femei?

Haideți să fim foarte clari în această privință! Orice formă de segregare a genurilor în sport, în școli, în toalete – oriunde – este o formă condamnabilă de apartheid de gen.

Mai puțin atunci când ne referim la moschei, caz în care este acceptat.

1. NHS – National Health Service, Serviciul Național de Sănătate din Regatul Unit (n.trad.).

Eu, victima

Sufletul îmi este răstignit pe săgeata ta tumefiată.

Ești acea tăietură de hârtie care îi zâmbește sângerând

Unui orfan cu coloana ruptă, proaspăt spălat.

Un purcel dement înfășurat într-o plapumă de piele,

Plângând în hohote în hăul timpului.

Cadavrul îmi zace nemâncat la porțile trădării tale.

Cutia Pandorei atârnă cu irascibilitatea ei otrăvită.

Ai cinat din chiloții mei suculenți

Ca un gnom hidos urlător, râgâind putere.

Sau ca un asasin chinez cu mâini dolofane.

Dar eu sunt femeie.

Mă ridic, ca parazitul speriat de integritate

Scuipând ghiulele matriarhale în fuduliile descoperite ale lui Dumnezeu.

Ar trebui să te hrănesc cu carne ieftină din bufetul lui Satana.

Răzbunarea mea e fără gluten.

Cum să inciți un cioban

„Ciobanii sunt porci”,

Spune unchiul Asbjørn,

Făcând o grimasă

În crepusculul rotocol de fum

Care se ridică melancolic din pipa lui antică.

Am șapte ani, sau undeva pe-acolo,

Stând cu picioarele încrucișate pe covor, la picioarele ciupite de vărsat ale unchiului meu,

Ascultând

Și masând cu grijă rectul chinchillei mele

Pentru că asta e modul în care facem lucrurile pe-aici.

„Abordează-i cu prudență!”

Unchiul Asbjørn inspiră adânc,

Tușind

În timp ce apucă un purice de pe unghia lui preferată de la picior

Și apasă corpul micuț pe buzele lui ca de vierme.

„Păstorii există doar pentru a fi incitați”,

Șoptește el, tachinând aerul cu limba sa umflată,

Imaginându-și

Zilele sale mai bune ca tânăr priapic incitator de păstori,

Hoinărind pe câmpuri cu mănușa sa lubrifiată.

Condiția umană

Vise turbate mi-au spintecat buzele

Țipete în tăcere

În timp ce smulg splina apicultorului încăpățânat

Pentru a o vărsa cu durere într-un orizont albastru-negru

Ca un păduche superstițios între coapsele unei curve.

O lovitură dublă în șoldurile din salată de varză,

Ne legănăm, dragoste murdară,

Într-un ham fermentând de similitudine.

Mă privești înecându-mă

În sângele minții scabroase a fratelui meu,

Și pândind,

Ascuns pe după picioare,

Spintecă-ți gâtul cu pișatul înghețat a lui Hristos.

Ca un porumbel în fața porților de fier,

Rănit și speriat,

Dau naștere cadavrului mamei mele.

O curvă călărită șoptește sânge,

Ajungând la moarte.

„Cineva a uitat să tundă frunzele”

Vorbește obscen pentru eoni de sodomie în saci de gunoi.

Unde pigmeii storși de viață își întorc țapinele în tăcere.

Suge-mi hashtag-ul

„Am fost feministă înainte de a fi cool.”

Laurie Penny

La începutul lui 2018, am decis să devin mai activă pe rețelele de socializare. Am fost inspirată de alți activiști care au folosit platformele online pentru a-și răspândi mesajul și a le explica oamenilor de ce greșesc în toate.

În era digitală, internetul este arma pe care o poate alege oricine este serios în ceea ce privește justiția socială. Succesorii celor precum Martin Luther King și Mahatma Gandhi pot fi găsiți acum pe Twitter, Facebook și Instagram. În multe privințe, acești „războinici din fața tastaturii” din zilele noastre au întrecut eforturile lui King, care, în orice caz, este cunoscut fiindcă el credea că oamenii nu ar trebui „judecați după culoarea pielii, ci după conținutul caracterului lor”. În mod clar, nu știa nimic despre intersecționalitate și, prin urmare, era un rasist care se ura pe el însuși.

Datorită percepțiilor mele dure și a poeziei subversive uluitoare, am strâns rapid mii de adepți sau discipoli, cum prefer să îi numesc. Însă, ca utilizator femeie de servicii online, m-am trezit receptor al unui abuz implacabil. Sunt adesea acuzată că aș fi o tricoteză zgomotoasă, lipsită de umor. „Arată-ne pe păpușă unde te-a atins tatăl tău”, a spus o pacoste sarcastică. Gluma n-a fost prea reușită pentru că de fapt tatăl meu obișnuia să-mi atingă păpușa.

Cea mai mare parte a urii din mediul online se manifestă ca dezaprobare a poeziei mele. „Nici măcar nu rimează”, spun ei, de parcă părerea lor are vreo relevanță. Sfaturile și feedbackul unui bărbat sunt la fel de binevenite ca un abces anorectal.

Să-i fut pe toți! Mă spăl cu lacrimile bărbaților albi.

În orice caz, bărbații nu știu nimic despre poezie. Ce poeți de gen masculin au făcut vreodată ceva? Auden, Coleridge, Poe – muieri subliterare supraapreciate, mulți dintre ei. Robert Burns este încă lăudat ca fiind poetul național al Scoției, în ciuda faptului că a scris tâmpenii de genul: „Împreună am alergat pe coline,/ Și-am strâns margarete”[1]. Ai crede că la nivelul succesului său ar fi putut să-și permită măcar să angajeze un editor.

James Joyce este un alt scriitor ridicat în slăvi pentru nimic. El este cunoscut ca fiind unul dintre cei mai inovatori romancieri care au trăit vreodată, dar abia putea alcătui o propoziție coerentă. Într-una dintre cele mai faimoase lucrări ale sale, Finnegans Wake[2], nici măcar nu a inclus apostroful în titlu. Iar lucrurile de acest gen sunt destul de simple.

Rețelele sociale ar trebui să fie un spațiu sigur, în care să mă pot exprima fără teama de a fi insultată, ridiculizată sau provocată în vreun fel. Toată această ură îndreptată către mine dovedește, pur și simplu, că munca și activismul meu sunt mai necesare ca niciodată. Naziștii se pot mobiliza, dar nu vor triumfa niciodată.

Twitter, în special, este o cloacă a extremei drepte. A ajuns în punctul în care, dacă cineva nu are scris „antifascist” în descrierea sa, este cel mai sigur să presupunem că este fascist.

Într-un sens, prezența pe internet a cuiva reprezintă adevărata sa personalitate. Conversația „față în față”, de modă veche, este în mare parte benefică, dar cel mai bun mod de a dezbate probleme politice serioase este cu siguranță pe un forum online, unde nu va trebui să vă confruntați cu posibilele intimidări care vin odată cu contactul uman real, iar gândurile nu trebuie dezvoltate dincolo de o limită de 280 de caractere. În plus, este important să aveți posibilitatea de a bloca persoanele care nu sunt de acord cu voi pentru a evita să vă enervați din cauza unor opinii provocatoare.

Rețelele sociale lasă, de asemenea, o urmă digitală, care permite activiștilor ca mine să adune dovezi pentru a-i discredita pe adversarii noștri. De exemplu, s-a descoperit recent că James Gunn, regizorul seriei Gardienii Galaxiei, a scris pe Twitter câteva glume despre pedofilie în urmă cu mulți ani. După umila mea părere, să faci glume despre pedofilie este chiar mai rău decât pedofilia în sine. Nu mă înțelegeți greșit, un act de molestare fizică este în mod evident odios, dar cel puțin nu poate fi redistribuit.

Printre alte vedete care au fost în mod corect trase la răspundere pentru săvârșirea unor acte de violență prin glume în mediul online se numără și comedianta și fascista (adică susținătoarea lui Trump) Roseanne Barr, prezentatoarea de televiziune și radio Maya Jama, celebritatea hitleristă de pe YouTube PewDiePie și acel odios minion cu ochelari al Antihristului, cunoscut sub numele de Toby Young.

Desigur, au fost ocazii când au fost scoase la iveală anumite tweet-uri problematice care par să implice oameni decenți de stânga. Un astfel de exemplu îl reprezintă Sarah Jeong, o curajoasă jurnalistă-activistă care lucrează pentru New York Times. În iulie 2018, a fost promovată în consiliul editorial al publicației și, din păcate, unii trolli de dreapta au postat unele dintre tweet-urile ei vechi în care făcea glume aparent ofensatoare despre bărbații albi.

„Oamenii albi sunt predispuși genetic să se ardă mai repede la soare", a întrebat ea, „fiind astfel logic să trăiască doar sub pământ, ca niște spiriduși?" În ceea ce privește toate discuțiile obișnuite ale conservatorilor despre „fulgii de nea" (snowflakes)[3] cu piele subțire, descopăr că adevărații „fulgi de nea", la fel ca și omonimele lor, tind să fie albi.

În orice caz, când Jeong a observat că „trebuie să fie atât de plictisitor să fii alb", ea a exprimat doar un adevăr incomod. Fii sincer cu tine însuți: ai întâlnit vreodată o persoană albă care să nu se plictisească la un moment dat? Oamenii albi trăiesc vieți obișnuite, le lipsește imaginația și nu pot cânta rap.

Nu mă încadrez în această categorie pentru că am simțit întotdeauna o legătură profundă cu oamenii de culoare. Poate pentru că, în copilărie, majoritatea angajaților din casa noastră erau filipinezi.

Din fericire, giganții tehnologici din Silicon Valley au o reputație lăudabilă de a bloca accesul utilizatorilor care au opinii problematice sau care se angajează în „satiră". Și nu este ca și cum ar lipsi transparența. YouTube, Twitter și Facebook au stabilit genul de păreri pe care le puteți avea.

Dacă nu vrei să fii cenzurat, nu spune lucruri greșite. Este chiar simplu!

1. Versurile originale „We twa hae run about the braes, / And pu'd the gowans fine" apar în cântecul tradițional scoțian Auld Lang Syne, interpretat adesea la

trecerea dintre ani, înmormântări sau la ceremoniile de absolvire (n.trad.).

2. Tradus în limba română Veghea lui Finnegan.

3. Snowflake, în limbaj colocvial, reprezintă o persoană foarte sensibilă („sensibilos”), cineva care este uşor rănit sau jignit prin declaraţiile sau acţiunile altora. Acest lucru nu are nicio legătură cu politica. Snowflakes pot fi liberali sau conservatori. Este o chestiune de opinie şi depinde de context dacă reprezintă un compliment sau o insultă.

Moartea albă

„Albii sunt posibili oameni – nu au evoluat încă.”

Louis Farrakhan

Dicționarul definește rasismul ca fiind „o prejudecată, o discriminare sau un antagonism îndreptat împotriva cuiva din altă rasă pe baza credinței că propria rasă este superioară”.

Dicționarul greșește.

Adevărata definiție a rasismului este de fapt o ecuație. Rasism = prejudecată + putere. Știm acest lucru deoarece sociologii și activiștii de stânga au arătat clar că persoanele care au întocmit dicționarul nu sunt cele mai calificate pentru a explica sensul cuvintelor.

Trebuie să avem încredere în experți. După cum afirmă Franchesca Ramsey, personalitate pe YouTube: „Dacă mașina ta se strică, nu cauți cuvântul «mașină» în dicționar pentru a încerca să o repari. Mergi la un mecanic”. Și are perfectă dreptate. Orice mecanic competent vă va spune că definiția din dicționar a „mașinii” – „un vehicul rutier, de obicei cu patru roți, alimentat de un motor cu ardere internă și capabil să transporte un număr mic de oameni” – este un mare rahat.

În mod similar, sintagma „oameni albi” este adesea folosită pentru a face referire la persoanele care sunt albe. Dar, după cum a subliniat Myriam François-Cerrah, termenul „«oameni albi» nu se referă la culoarea pielii oamenilor, ci mai degrabă la modul în care oamenii se identifică cu relațiile de putere dominante, care continuă să încadreze oamenii de culoare într-un statut de clasă inferioară”.

Munca extraordinară a feministelor albe, cum ar fi François-Cerrah, ne-a ajutat să înțelegem că oamenii de culoare (POC[1]) sunt invariabil persecutați, și asta îi

include și pe cei bogați și influenți. Până și Oprah Winfrey este percheziționată frecvent de către polițiști.

Presupun că oricum aceasta este situația. Nu m-am documentat cu adevărat în legătură cu asta.

A fi femeie este destul de dificil, dar a o femeie de culoare este ceea ce Frances M. Beal a descris ca fiind un „dublu pericol”. Femeile albe trebuie să treacă peste misoginismul lor și să accepte că există dezechilibre structurale care le asigură privilegii. În această privință, recomand cu tărie extraordinara carte a lui Robin DiAngelo, White Fragility. Dacă v-ați întrebat vreodată de ce aceia care dau din gură fără să știe despre ce vorbesc devin atât de supărați când îi numiți rasiști fără nicio justificare aparentă, aceasta este cartea potrivită pentru voi.

Folosesc termenul „POC” pentru că este un mod convenabil de a-i grupa pe toți non-albii fără a fi nevoie să înfrunt problema identificării diferențelor dintre ei. Este de prisos să spun că acest lucru este deosebit de util atunci când vine vorba de țări orientale, cum ar fi Japonia, China și Siam, ai căror cetățeni sunt dificil de distins.

Albul este întotdeauna echivalentul puterii structurale, chiar și în țările predominant de culoare. O cunoștință a încercat recent să-mi sugereze că, la nivel global, oamenii albi reprezintă minoritatea. Acest lucru este pur și simplu absurd. De ce ar fi numite minoritățile etnice „minorități etnice” dacă nu ar fi în minoritate?

Unii oameni chiar sunt al dracului de idioți.

În plus, albul acționează ca un fel de otravă, contaminând tot ceea ce este lăudabil în cultura de culoare. Poate vă amintiți de trupa pop din anii ’90 Eternal, care a obținut adevăratul succes artistic doar după ce femeia albă a părăsit trupa. Un singur membru alb într-un grup de cântăreți de culoare este ca „o sulă-n coaste”. Louise Redknapp era acea cheie, iar albul ei adânc înrădăcinat însemna că nu se putea armoniza deloc. Just a Step from Heaven ar fi fost un hit dacă nu ar fi fost Redknapp, care zbiera pe fundal ca un monstru cu hernie de disc.

După cum observă activistul Rudy Martinez într-un articol adresat albilor intitulat „ADN-ul tău este o abominație”:

Moartea albilor va însemna eliberare pentru toți. Pentru voi, liberalii cu inimă bună, nihiliștii apatici și extremiștii de dreapta: acceptați această moarte ca pe un prim pas spre a vă defini ca altceva decât opresorul.

Până atunci, amintiți-vă acest lucru: vă urăsc pentru că nu ar trebui să existați.

Acest lucru nu poate fi repetat îndeajuns de des. Nu este rasist să urăști pe cineva pe baza culorii pielii dacă persoana respectivă este albă. Într-adevăr, disprețul meu clocotind față de rasa caucaziană este tocmai ceea ce îmi susține arta.

Omniprezența rasismului este o idee vehiculată de una dintre scriitoarele mele preferate, Afua Hirsch, în cartea sa Brit(ish): On Race, Identity and Belonging. Mai presus de toate, admir tenacitatea lui Hirsch pentru că, deși provine dintr-o familie extrem de bogată, a primit o educație privată, s-a bucurat de o copilărie idilică, completată de „plimbări pătate de aroma afinelor prin Wimbledon Common” și „vacanțe în care mergeam pe jos în Alpi”, ea este încă în stare să vadă peste toate aceste lucruri pentru a-și da seama că este la fel de subjugată ca acei indivizi care au fost cumpărați și vânduți în timpul sclaviei. De asemenea, este suficient de curajoasă să atenționeze asupra rasismului evident al oricui i-a scris o recenzie proastă despre cartea sa.

O altă activistă care nu-și va fi lăsat originile bogate să-i diminueze opresiunea este Munroe Bergdorf, care a apărut la emisiunea de actualități de la BBC One, This Week, în octombrie 2017, pentru a sublinia că Regatul Unit reprezintă o „societate profund rasistă”. Fiind o persoană de rasă mixtă, Bergdorf este cu adevărat o victimă. Nu este vina ei că, fără să vrea, dă impresia că este o pizdă răsfățată.

„Adevărul incomod”, spune Bergdorf, „este că rasa albă este cea mai violentă și opresivă forță a naturii de pe pământ”. Valabilitatea acestei afirmații nu poate fi negată. Oamenii albi sunt indiscutabil privilegiați, indiferent de rangul social, de circumstanțele economice, de sănătatea, vârsta, aspectul și indiferent dacă au sau nu două mâini și două picioare.

Luați în considerare, dacă vreți, exemplul autoarei americane albe Helen Keller (1880-1968). Chiar dacă nu mai putea auzi cu urechea stângă și era oarbă din cauza unei boli din copilărie, a reușit totuși să studieze pentru a obține o diplomă, să scrie 12 cărți și să călătorească în lume pentru a susține prelegeri.

Acest tip de privilegiu este uluitor.

Să nu uităm că manualele de istorie au fost scrise de bărbați albi heterosexuali, ceea ce explică de ce istoria ca știință este atât de flagrant revizionistă. Câți oameni, de exemplu, știu sau chiar le pasă că Agatha Christie a fost o transexuală originară din Bangladesh?

La începutul acestui an, am decis să petrec o lună identificându-mă ca BAME[2] (negri, asiatici și alte minorități etnice) și nu pot nega că am experimentat unele prejudecăți teribile. Nu v-ar veni să credeți privirile dezaprobatoare pe care mi le-au aruncat oamenii când le-am spus că aparţin unei minorități etnice.

De fapt, a doua zi după ce m-am identificat ca fiind BAME, antrenorul meu personal m-a sunat pentru a anula una dintre întâlnirile noastre. Acest lucru nu s-a întâmplat niciodată când mă identificam ca persoană albă. Refuz să cred că a fost o simplă coincidență.

Aș merge până într-acolo încât să spun că a fi transrasial poate provoca un calvar chiar mai mare decât a aparţine unei etnii încă de la naștere. Fenomenul este cunoscut sub numele de „piele greșită[3]”, iar unul dintre cei care au suferit cel mai mult în această privință a fost activistul pentru drepturile civile și fostul președinte al National Association for the Advancement of Colored People[4], Rachel Dolezal. Deși născută din părinți albi, Dolezal a știut dintotdeauna că este afroamericană, deoarece în copilărie folosea mai degrabă creioane maro decât ocru pentru a se portretiza în desene. Dacă acesta nu este comportamentul unei femei de culoare, nu știu ce ar putea fi.

Când treceam prin faza BAME, am găsit o legătură similară cu fraţii și surorile mele din acele etnii. Am constatat că dansul meu s-a îmbunătăţit brusc, a început să-mi placă Um Bongo și am început să ascult muzica rap a celor precum N.W.A. (Niggaz Wit Acronyms). Abia când am făcut din nou tranziția spre persoana albă am reușit să-mi revitalizez dragostea pentru Enya.

Nu întâmplător, cel mai eficient președinte din istoria Statelor Unite ale Americii a fost Barack Obama. Să fii de culoare aduce cu sine o înțelepciune înnăscută. Poate că are ceva de-a face cu forțele tribale antice, care sunt peste puterile noastre de înțelegere. Inima lui Obama bate în sincron cu tobele unei Africi îndepărtate, iar vocea lui răzbate în bocete tulburătoare, ca strigătul de război al unui rege pigmeu, care răsună dintr-o colibă cu paie.

Apropo, am văzut Pantera Neagră de șase ori, deci știu despre ce vorbesc.

Mulți au susținut că moștenirea lui Obama este pătată de faptul că, în timpul conducerii lui, Partidul Democrat a sprijinit Republicanii, că a permis politici de supraveghere internă ilegale, a dublat datoria națională, a permis ca veniturile a milioane de cetățeni să scadă sub pragul sărăciei și a fost vinovat intervenții necugetate în disputele externe. Ceea ce uită acești critici este că Obama era o rasă mixtă și toate aceste defecte pot fi atribuite laturii sale albe. Dacă ar fi fost complet negru, conducerea lui ar fi fost ireproșabilă.

Acest lucru ne învață că, dacă vreodată vom progresa către o utopie a conștientizării, oamenii albi trebuie să-și ispășească sau să-și respingă în mod direct albul pielii. Feriți-vă de cei care susțin că oamenii de culoare sunt capabili de a fi rasiști, pentru că aceasta este o tactică tipică a extremei drepte. Prejudecățile de la un tip de POC la altul sunt cunoscute sub numele de „colorism” și sunt complet scuzabile în contextul istoriei lor de oprimare.

Pentru a susține demnitatea oamenilor de culoare, nu ar trebui să le impunem aceleași standarde pe care le impunem persoanelor albe.

1. People of color (n.trad.).

2. BAME – Black, Asian and Minority Ethnic.

3. (engl.) wrongskin.

4. NAACP – National Association for the Advancement of Colored People (Asociația Națională a Progresului Oamenilor de Culoare).

Cultura mea nu e rochia ta nenorocită de bal

„Poți fi și boschetar și tot să ai privilegii care li se cuvin albilor.”

Munroe Bergdorf

Unul dintre modurile în care oamenii albi își exercită puterea structurală este prin ceea ce este cunoscut sub numele de însușire culturală. Permite-mi să explic!

În aprilie 2018, o tânără studentă americană pe nume Keziah a postat pe Twitter câteva fotografii de la balul organizat de liceul ei. Deși Keziah este caucaziană, a decis să poarte o haină tradițională chineză, cunoscută sub numele de qipao. Din fericire, a fost criticată pe rețelele sociale pentru egocentrismul său colosal. Un utilizator de Twitter cunoscut sub numele de Jeremy Lam, un bărbat american care arată puțin a chinez, i-a comentat: „Cultura mea NU este nenorocita ta rochie de bal”, scriind cu majuscule cuvântul „nu” doar în cazul în care oamenii văd în comentariul său un fel de sprijin.

După mai bine de 40 000 de redistribuiri, Lam era dintr-odată cel abuzat, și asta doar pentru că a atras atenția asupra rasismului lui Keziah. Ca de obicei, cei care susțin minoritățile ajung în linia întâi. Lam avea tot dreptul să vorbească în numele celor un miliard de chinezi de pe această planetă, care, fără îndoială, se simțeau cu toții la fel.

Permiteți-mi să fiu cât se poate de limpede cu privire la poziția mea în această problemă. Keziah, oricine ar fi ea, este un monstru. Dacă această boarfă colonialistă albă ar fi avut vreun respect pentru cultura chineză, și-ar fi rupt degetele de la picioare și ar fi avut picioarele legate, așa cum le aveau toate femeile chineze.

Însușirea culturală este principalul semn al privilegiului albilor. „Toți oamenii albi”, afirmă Lola Okolosie, editorialistă la The Guardian, sunt implicați „în

supremația albă”. Cu alte cuvinte, literalmente, fiecare persoană albă pe care ai întâlnit-o vreodată este rasistă. Are sens.

Nici măcar moartea nu poate salva oamenii de culoare de spiritul prădător al acestor coțofene albe. Când Aretha Franklin s-a stins din viață, o divizie de gardieni de la Palatul Buckingham a cântat o versiune pentru fanfară a melodiei Respect, demonstrând astfel că pur și simplu nu înțeleg sensul cântecului. Mai rău, acești cântăreți albi și-au însușit cântecul acestei frumoase femei de culoare în ziua înmormântării ei. Este mai mult decât vulgar.

Această întâmplare nu face decât să arate cât de ușor este să cazi în ghearele rasismului prin simpla ignoranță. Ați folosit vreodată tacâmuri în Wagamama[1]? Întrebați-vă de ce nu ați optat pentru bețișoare. Răspunsul este simplu: undeva în voi, îngropat profund, este un gremlin rasist veninos.

Uneori, pentru a-ți trezi conștiința, trebuie să faci sacrificii personale. Pentru o perioadă îndelungată, una dintre activitățile mele preferate a fost yoga, până când am citit o disertație despre modul în care practica își are originea în India antică și, prin urmare, era profund problematică. Am fost în stare de șoc. M-am angajat într-un act de genocid cultural prin simplul fapt că stăteam în posturi dificile pe o saltea.

Am întreprins rapid câteva cercetări foarte necesare și am găsit o pagină web numită „Decolonizarea Yoga”, care conține un articol fabulos al Susannei Barkataki, o femeie indiană care locuiește în America și care „plânge adesea de bucurie pe salteaua de yoga”. Nu am mai plâns din 2004 – și atunci am făcut-o doar din cauza conjunctivitei –, dar înțeleg ce simte.

Mai mult decât atât, pot aprecia sentimentul ei de a fi diferită de occidentalii albi care adoptă cu atâta îndrăzneală aceste practici orientale fără să-și dea răgaz de a înțelege consecințele. Este, după cum subliniază Barkataki, o formă de colonizare. Aș merge într-atât încât aș spune că pentru o persoană albă practicarea yoga reprezintă o reconstituire a masacrului armatei britanice din 1919, din Amristar, când au măsăpit o mie de civili indieni.

„A fi colonizat înseamnă a deveni străin în propria țară”, scrie Barkataki. „Ca etnic desi, acesta este sentimentul pe care îl simt acum în majoritatea spațiilor de yoga occidentalizate.” Citind acest pasaj, mi-au fost stârnite sentimente acute de vinovăție pentru toate momentele în care am stat în Poziția Muntelui și a

Câinelui cu fața la sol. Ca pedeapsă, am postit o săptămână. Nu am renunțat neapărat să mănânc, dar m-am abținut de la felul meu preferat – salată de avocado cu varză la grătar –, care a necesitat o autodisciplină considerabilă. Mai recent, deputata laburistă Dawn Butler s-a simțit ofensat din cauza unui nou brand de „orez amestecat" care fusese comercializat de bucătarul Jamie Oliver. „Orezul tău nu este OK", a scris Butler pe Twitter. „Această însușire a obiceiurilor din Jamaica trebuie să se oprească." Pentru mine, mesajele furioase adresate pe Twitter bucătarilor celebri reprezintă tot ceea ce înseamnă a fi deputat în Parlament.

Oliver trebuie să stea în banca lui. Este năucitor faptul că a simțit că ar putea să transforme bucătăria caraibiană într-o schemă cinică pentru a câștiga bani. Ar fi putut cel puțin să-i ceară permisiunea lui Rustie Lee.

Butler, pe de altă parte, este o eroină. Este nevoie de un curaj considerabil ca o femeie deputat să conteste în mod public autoritatea unei celebrități masculine, în special a uneia ale cărei rețete sunt pline de masculinitate toxică. Să nu uităm că supremația albă vine sub multe forme și, adesea, se poate strecura în cultura noastră prin mese pregătite la microunde.

Nu sugerez că Oliver este malefic (cu siguranță este), dar există mari șanse ca el să tânjească în secret după o etno-stare albă. Fără dovezi contrare, aceasta mi se pare cea mai rațională concluzie. În orice caz, acesta este bărbatul care a investit ani în campanii pentru eliminarea obezității infantile în școli, care duce batjocura față de persoanele grase la extreme genocide.

Artiștii ca mine trebuie să fie, de asemenea, foarte conștienți de impactul alegerilor noastre asupra grupurilor marginalizate. Când scriitorii albi pun cuvinte în gura personajelor de culoare, fenomenul este cunoscut în sfera literară sub numele de crackerblack. Cu toții suntem familiarizați cu conceptul. Unele dintre cele mai înfiorătoare exemple de crackerblack pot fi găsite în filmele lui Quentin Tarantino sau în romanele mai ofensatoare ale lui Mark Twain. Cea mai faimoasă dintre toate este piesa Othello, în care presupusul nostru „mare bard" și-a încercat mâna pe un fel de dialect maur. „Te-am sărutat înainte să te ucid. Acum, omorându-mă, mor pe când te sărut din nou."[2] Arătați-mi un negru care vorbește așa.

Cu cât scriitorii albi insistă mai mult să se îndrepte spre cultura oamenilor de culoare, cu atât sunt mai convinsă că arderea cărților și a operelor de artă este

uneori soluția potrivită. Când am spus acest lucru în trecut, am fost acuzată de perpetuarea unei ideologii similare cu cea a ISIS, care, după cum știm cu toții, au distrus artefacte istorice din Irak, Siria și Libia. Este de prisos să spun că nu susțin gruparea ISIS. Pur și simplu cred că arta problematică trebuie eliminată pentru a păstra o societate liberă și civilizată.

Și spuneți ce vreți despre ISIS, dar cel puțin nu sunt islamofobi.

1. Wagamama – lanț de restaurante britanice, care servesc mâncare asiatică bazată pe bucătăria japoneză.

2. ”I kissed thee ere I killed thee: no way but this, killing myself, to die upon a kiss” (Othello, Actul 5, Scena 2).

Însușirea culturală

Hoț de cultură.

Te-ai strecurat ca un ratat cu mâinile împletite,

Prinzând într-o strânsoare de nimfă marină a unui hoț cu bindi,

Umezit de un ego semiprăjit în uleiuri străine,

Retrăgându-se în fisuri nocturne de striptease.

Nu vei fi niciodată Aswad.

Bestie jefuitoare a istoriei.

Strămoșii mei țipă în coliba lor goală,

Rostogolindu-se ca nişte stafii în ectoplasma urii tale.

Împiedic fluxul de sos tâmp tribal,

Un sombrero digital se agață orb de surd

De o față boită fals cu funingine.

Hoț de orez.

Defilări la baluri într-o sutană de șarlatan,

O forță teribilă schimonosită de invidie sfrijită,

Însușindu-și sufletul meu, pantofii mei de lord homosexual,

Menestrelul morții care sare înainte și-napoi,

Spălând trecutul cu pișatul minciunilor tale.

Năpasta albului

Albul este un virus vorbăreț,

Brutal și cu pieptul gol,

Poleit cu aur și castrat,

Purtând steaguri pătate de bere care tremură

În bătaia zefirului zgomotos al strănutului de moarte al lui Farage.

Cetățeni pe jumătate hitlerizați,

Îngrășați de iluziile Brexitului

Și de smântână stratificată de lamă cu față palidă.

Turme care se unesc într-un hap colonial gigantic,

Strangulându-și dușmanii cu steaguri septice.

Amintiri despre un viitor cu svastici invizibile

Tatuate pe ficații îmbibați cu bere.

Picioarele masculine nervoase atacă sfere sintetice de piele,

Trimițându-le în plase precum capetele migranților.

Trăncănind englezește pentru sucul de după șotron.

Albul este viol,

O budincă înfricoşătoare de pică

Într-un peisaj plin de mâini amputate care aplaudă.

De o parte, dansează pe culmea eternității

Și devine zbuciumat la respirația unui porc pe jumătate penetrat.

Vaginul meu furios

Găoaza mea mârâie,

Răsucită și cu urechile pe spate

Plescăie prin

Savane patriarhale,

Alunecând în grupuri de bărbați cu un rânjet în care-și arată dinții

Pentru a trage și distruge cu precizia unei femei preistorice

Secole de tiranie pălmuită

Și uverturi de poftă bolnavă după futut.

Așa că față de dușman am învățat să mă fofilez,

Mușcând piele de bărbat cu craci deschiși fatal,

Ciocănitoarea mea lacomă paște pe pășunile lor.

Vagina dentata.

Dincolo de o matrice îndoită a condamnării, mă ridic:

Suptă, futută, purtătoare de vagin,

Croindu-mi drumul către un soclu neprotejat

Găoaza mea ţipă după dreptate.

De ce am încetat să mai vorbesc cu bărbații despre feminism

„A numi un bărbat «animal» înseamnă a-l măguli; el este o mașinărie, un dildo pe două picioare.”

Valerie Solanas

Lumea noastră este una zgomotoasă, tâmpită, masculină. O spun la propriu. Planeta pe care trăim are forma unui testicul, ce naiba?!

Prin urmare, nu ar trebui să fie o surpriză faptul că toate femeile care-mi sunt alături în mediul virtual sunt activiste. Una dintre cele mai radicale prietene ale mele este Cassandra (al doilea „s” e mut), care este pasionată de teoria de gen poststructuralistă şi de sporturile vegane. Recent, ea și-a creat propria serie de vloguri online pentru a crește gradul de conștientizare cu privire la masculinitatea toxică din comunitatea amatorilor de țesut de cânepă. Nu a avut succesul pe care îl spera, parțial pentru că nimeni nu părea interesat.

Săptămâna trecută, a auzit câțiva muncitori din construcții vorbind despre Jodie Whittaker, actrița care a făcut istorie când a fost selectată ca prima femeie în rolul lui Doctor Who. Potrivit Cassandrei, acești bărbați discutau despre cât de atrăgătoare o găseau pe Whittaker și au făcut chiar și o remarcă grosolană despre sânii ei. Este de la sine înțeles că femeile nu ar trebui să suporte acest tip de obscenitate atunci când ascultă întâmplător conversațiile altor persoane.

Dar este vorba despre mult mai mult decât glandele mamare ale unui Lord al Timpului. Există doar câteva exemple de misoginie mai periculoase decât cel în care un bărbat care găsește o femeie atractivă. Mai rău decât atât, o astfel de metamorfozare în obiect sexual este foarte dificil de raportat poliției, deoarece adesea aceste gânduri rămân nearticulate. Uneori, bărbații se masturbează atunci când sunt singuri, gândindu-se la femeile pe care le cunosc.

Gândiți-vă pentru moment la implicațiile acestui lucru. Aţi putea fi voi. Ar putea fi fiica voastră. Ar putea să-şi imagineze o orgie incestuoasă, în care el vă penetrează bunica, în timp ce ea, la rândul ei, este ocupată cu stimularea clitorisurilor a două dintre mătuşile voastre preferate. De fiecare dată când vorbiți cu un bărbat, aș vrea să vă amintiți acest lucru şi probabilitatea ca, chiar şi în timpul conversației tale politicoase, această imagine să fiarbă în creierul său depravat.

Personal, aș prefera să fiu fiartă de vie într-un ceaun uriaș plin cu urină de iac decât să se uite un bărbat la mine fără acordul meu.

În ciuda eforturilor noastre, cel de-al patrulea val feminist nu a reuşit încă să stârpească sexualitatea masculină în întregime. Am reuşit printr-o campanie de succes să interzicem modelele la bustul gol de pe pagina a treia a ziarului Sun şi totuşi bărbaţii din această țară tânjesc în continuare după femei. Mi se pare derutant. Dacă nu aș şti mai bine, aș presupune că există ceva instinctiv în acest comportament.

Dar, datorită mişcării #metoo, mai mulți bărbați ca niciodată au fost reclamați pentru comportament sexual abuziv. Comentariile din partea celor de dreapta au susţinut, inevitabil, că am creat o cultură în care procesul a fost inversat, iar bărbaţii sunt consideraţi a fi vinovați de la bun început.

Bine.

Mă încred în toate femeile. În toate. În toate circumstanțele.

Să luăm exemplul Roxannei Pallett, o actriță care a apărut în serialul de televiziune Celebrity Big Brother din 2018, în care un grup de personalități publice foarte îndrăgite, alături de mediumul Sally Morgan, au locuit împreună timp de două săptămâni, desfăşurându-şi activităţile în faţa camerelor. Controversa a apărut când Pallett a susţinut că Ryan Thomas, colegul ei actor, a lovit-o cu pumnul în mod repetat. Mulți au fost sceptici.

Eu am crezut-o pe Roxanne. Încă o cred pe Roxanne. Chiar şi atunci când au fost publicate imagini care arătau clar că abia existase contact fizic între cei doi, am crezut-o în continuare pe Roxanne. Chiar şi când şi-a cerut scuze pentru că a minţit, am crezut-o în continuare pe Roxanne. Dovezile video n-au nicio legătură cu experiența trăită.

În calitate de feministe, avem responsabilitatea de a avea încredere în femei. Miza este prea mare. Dacă nu am fi avut încredere în ceea ce a spus Roxanne, alte femei care au fost lovite s-ar putea să nu-și expună experiența.

În orice caz, niciun bărbat nu este nevinovat. Chiar dacă Thomas nu a lovit-o într-un sens fizic, puteți fi siguri că a agresat-o în alte moduri în timpul vieții. Cred că regizoarea feministă Emily Lindin a folosit cele mai potrivite cuvinte atunci când a spus: „De fapt, nu sunt deloc îngrijorată de faptul că bărbați nevinovați și-ar putea pierde locul de muncă din cauza acuzațiilor false de hărțuire sexuală. Dacă reputația unor bărbați nevinovați trebuie să aibă de suferit în procesul de distrugere a patriarhatului, acesta este un preț pe care sunt absolut dispusă să îl plătesc”.

Lindin ar trebui să fie felicitată. Puțini indivizi ar fi îndeajuns de curajoși să vadă cum viețile altor oameni sunt distruse de dragul unui scop mai măreț.

Brett Kavanaugh, judecătorul de la Curtea Supremă a cărui procedură de nominalizare a fost supusă acuzațiilor de agresiune sexuală este un alt exemplu în acest sens. Am fost foarte impresionată de scriitorul Stephen King, care, în timpul audierii, pur și simplu a scris pe Twitter „O cred pe femeie”. Presupun, desigur, că acest lucru făcea referire la acuzațiile aduse lui Kavanaugh, pentru că dacă ar fi fost o recenzie pentru Cum să ucizi o pasăre cântătoare, sincer, are gusturi foarte proaste.

Nu există nimic natural în sexualitatea masculină. Îmi amintesc clar că atunci când eram încă foarte mică, bunicul meu obișnuia să mă îmbrățișeze. Mulțumită unui articol scris de Rebecca Leys pe site-ul Everyday Feminism – „9 sfaturi intersecționale pentru creșterea copiilor destinate părinților privilegiați” – realizez acum ce prădător bătrân era cu adevărat.

Leys subliniază importanța „consimțământului informat” atunci când vine vorba despre creșterea copiilor. Ar trebui să nu existe „îmbrățișări pentru rude, nici stat în poala lui Moș Crăciun, nici pupici pentru mama decât dacă înțeleg ce li se cere și își doresc în continuare să o facă”. Sunt pregătită să recunosc că acest lucru ar putea fi puțin mult prea protector. Să stai în poala lui Moș Crăciun este în general un gest destul de inofensiv, atât timp cât un părinte sau un tutore verifică îndeaproape că Moșul nu are o erecție.

Băieții sunt învățați să tânjească după femei de la vârste fragede, mai ales prin

jocuri video și imagini degradante folosite în publicitate, cum ar fi femeile prea puțin îmbrăcate de pe afișele Protein World sau acel iepure obraznic care obișnuia să vândă caramelul Cadbury.

Televiziunea pentru copii este la fel de perfidă. Poate că Ștrumfii erau oameni de culoare, dar cultura lor era una masculină, de neiertat. Când prima femeie Ștrumf a fost introdusă în serial, i s-a dat numele degradant de „Smurfette", ca și cum întreaga ei identitate ar fi fost bazată pe negarea masculinității. La fel, desenele animate He-Man și Stăpânii Universului, cu mușchii lui bine conturați și sabia falică, emanau masculinitate toxică.

Văzând partea bună a lucrurilor, He-Man era cel puțin suficient de progresist încât să-și proclame pronumele.

O parte a problemei este faptul că bărbații nici măcar nu vor încerca să aducă în discuție propria lor misoginie. Scriitoarea și activista Talia Lavin a arătat cum „majoritatea bărbaților privesc femeile ca pe membri ai unei specii separate, misterioase și, în cele din urmă, inferioare, chiar dacă nu ar spune acest lucru niciodată". Pentru majoritate, femeile sunt „dincolo de bariera imaginației empatice". Ceea ce iubesc la Lavin nu este doar faptul că este o feministă acerbă, ci că poate citi mintea tuturor bărbaților. Este ca o încrucișare între Lena Dunham și The Amazing Kreskin[1].

Și nu este în întregime o chestiune de lascivitate. Bărbații sunt creaturi intrinsec agresive; în orice situație dificilă, primul lor instinct este să recurgă la violență. De câte ori vi s-a întâmplat să vedeți un bărbat lovind cu frustrare cu piciorul un spiriduș de grădină sau aruncând bolovani într-o bufniță care trece în zbor? 95% din prizonierii din Regatul Unit sunt bărbați, iar dintre aceștia 100% au antecedente penale. Implicațiile acestor statistici nu ar trebui să necesite alte explicații.

Chiar și acei bărbați care rezistă pornirilor primare și reușesc să respecte legea sunt doar criminali în așteptare. Recent, călătoream cu metroul în Londra, pentru că șoferul tatălui meu nu lucra din cauza gutei, și am văzut întâmplător o femeie care se chinuia pe scări cu o valiză mare. Un bărbat pe la vreo 30 de ani s-a oprit și a întrebat-o dacă are nevoie de ajutor.

Firește, am intervenit în discuție și l-am blamat pentru sexismul său dezgustător. „Imaginează-ți să te simți atât de îndreptățit", i-am spus, „încât să crezi că

femeile au nevoie de ajutor pentru a ridica obiecte grele”. A fost cu adevărat șocat, ceea ce mi-a arătat clar cât de obișnuit trebuie să fi fost să facă lucrurile așa cum vrea el. Această tehnică patriarhală era cunoscută sub denumirea de „cavalerie”, dar este, în realitate, doar un mijloc prin care bărbații își pot dovedi în continuare dominația.

În timp ce o priveam pe acea femeie chinuindu-se să-și ridice valiza, am simțit un sentiment copleșitor de mândrie că o salvasem de înjosirea de a ceda aroganței masculine. Aș fi ajutat-o eu însămi, dar aveam un tren de prins.

Deci, esența masculinității toxice este păstrarea unei ierarhii falocentrice. Și acest lucru poate fi adoptat prin violență, viol sau transportul pasiv-agresiv de bagaje.

1. The Amazing Kreskin – mentalist și magician de scenă american ce a devenit foarte popular în anii 1970 prin spectacole televizate.

Ecosexualitate

„Aș fi destul de fericit să i-o trag unui gard viu.”

Sfântul Francisc din Assisi

Știm cu toții cum pot evolua complicațiile amoroase cu bărbații. Într-un minut, îți face o invitație nevinovată la o cafea, în următorul ești la baza unui rezervor din subsolul său, aplicând cantități abundente de loțiune.

Bărbații sunt prădători. Aceasta este natura masculinității toxice. După cum spune Laurie Penny, „băieții de treabă violează și o fac des”. Unii dintre cei mai drăguți bărbați pe care i-am cunoscut au fost violatori în serie.

Heterosexualitatea, în orice caz, este o alegere a unui stil de viață respingător. Nicio femeie nu ar trebui să accepte tirania atenției masculine. Unele feministe radicale, cum este Sheila Jeffreys, au susținut mult timp „lesbianismul politic”, ceea ce sugerează că și femeile care consideră bărbații atrăgători ar trebui să îi evite, în favoarea propriului lor gen. Este un concept pe care l-am explorat în poezia mea Întâmplătoarea moarte a vulvei[1], care a fost publicată pe blogul unui prieten al meu, Yonic Reverberations. Caută-l: este în mare parte o combinație de cuvinte încrucișate feministe și diverse fotografii alb-negru ale lui Carol Decker.

Din perspectiva mea, lesbianismul politic nu a fost niciodată cu adevărat o opțiune. În primul rând, nu aș putea niciodată să joc biliard, despre care mi se spune că este un sport al lesbienelor. Nici nu am fost prea pricepută la cunilingus, probabil din cauza ușoarei senzații de claustrofobie. În afară de dragostea mea pentru poezie, există foarte puține lucruri despre mine care se califică drept safice.

Ceea ce mă aduce la conceptul de ecosexualitate. Unii m-au acuzat că fac mofturi, dar, de fapt, am crezut întotdeauna că viața plantelor este inerent erotică.

Când eram adolescentă, simțeam un frison inexplicabil ori de câte ori treceam prin centrul unei grădini. Am considerat anemonele japoneze deosebit de senzuale și de multe ori, când nimeni nu se uita, le gâdilam staminele.

Ecosexualitatea nu este o alegere, dar dacă ar fi, ar fi una pe care aș face-o deliberat. Plantele sunt mult mai plăcute decât bărbații. În prezent, sunt într-o relație foarte împlinită cu un cactus numit Josh. Actul sexual este dificil, dar nu imposibil. Pentru asta au fost inventate pensetele.

Și nu este vorba doar de împlinirea trupească. Relația noastră este mult mai cerebrală decât orice am experimentat vreodată cu genul opus. Cleiul pe care Josh îl secretă din când în când este mult mai inteligent decât orice bărbat mediocru.

Oamenii susțin că ecosexualitatea este doar o indulgență a stângiștilor burghezi, care au devenit obsedați de politica identității. De fapt, ecosexualitatea are o istorie lungă, datând de la începutul anului 2017.

A fost inițiată de fosta vedetă porno devenită profesoară de lecții de sexologie, Annie Sprinkle, și profesoara de artă Beth Stephens. Aceste femei vizionare au respins conceptul de natură ca mamă și au ales să o vadă ca pe un iubit. După cum spune Stephens, „într-o societate misogină, când oamenii își imaginează Pământul ca pe o «ea», ei cred că este mai puțin importantă decât un el. Așadar, șefii, în majoritate bărbați, ai corporațiilor care poluează cred că pot trata urât Pământul”. Schimbările climatice, cu alte cuvinte, au avut loc doar pentru că bărbații văd Pământul ca pe o femeie și doresc să o pedepsească pentru că a fost o țărancă îngâmfată.

Dar sexul, ca organ genital, poate fi și o formă de activism. Acesta este motivul pentru care este obligatoriu să respingem validarea sexuală a bărbaților. Penisul oferă simboluri falice. Ca atare, atunci când femeile aleg să întrețină relații sexuale cu un bărbat, ele își permit literalmente să fie futute de patriarhat. Sexul convențional este un act de violență. Dar nu există nimic mai sublim decât să vezi un critic cultural marxist care-și înfige crizanteme în vagin.

Să nu uităm că plantele sunt în esență mai progresiste decât ființele umane. Multe flori, de exemplu, sunt bisexuale, atât cu stamine, cât și cu ovare. Faptul că comunitatea LBGTQIA+ nu și-a acceptat încă pe deplin aliații florali este o batjocură.

Mi-am pierdut virginitatea cu un bonsai; accidental, recunosc, dar asta nu prea contează. Încă de atunci am înţeles nevoia de a accepta Natura în toată glorioasa ei voluptate. Cei care resping îndemnurile ecosexuale crezând că sunt o perversiune a stângii moderne sunt în mod obişnuit genul de bigoţi nereconstruiţi, care cred că există doar două sexe sau că Islamul nu este o rasă.

Deşi complet marginalizată în cultura populară, există semne că ecosexualitatea se va infiltra printre obiceiuri în viitorul nu prea îndepărtat. În Japonia, pornografia hentai include adesea descrieri ale femeilor care sunt penetrate de lujeri şi, în majoritatea cazurilor, ele par să se bucure cu adevărat de asta. Există zvonuri conform cărora o nouă adaptare a romanului lui John Wyndham Ziua Triffidelor este în prezent în proces de producţie, dar cu o modificare radicală a punctului culminant; în loc să-i ucidă pe pământeni, plantele extraterestre investesc în Ford Escorts de mâna a doua, cu scopul de a fi satisfăcuţi din priviri.

În plus, înscrierile la cursurile de botanică de la universităţi sunt la un nivel maxim, fără îndoială, datorită atracţiei erotice a programei. Kew Gardens din Londra a înregistrat cifre de participare în creştere constantă în ultimul deceniu, mulţi vizitatori prezentând semne evidente de excitare sexuală; momentele în care vizitatorii se freacă de arbori nu sunt neobişnuite. Mai mult, horticultura ornamentală devine explicit mai sexuală, mulţi arbuşti din parcurile publice fiind remodelaţi în forme sugestive.

Vedetele ecosexuale devin din ce în ce mai vocale. Gazda MSNBC, Rachel Maddow, şi-a anunţat recent intenţia de a deveni prima femeie care va fi impregnată de un soi de varză puturoasă occidentală. Detaliile fiziologice nu au fost încă rezolvate, dar agentul ei de publicitate este în legătură cu geneticienii pentru a vedea ce se poate realiza în mod realist.

Mulţi dintre cititorii mei vor fi sceptici, dar gândiţi-vă puţin la asta. Practic, toţi dintre noi, la un moment dat în viaţa noastră, ne-am scăldat în bestialitate, fie că este vorba de o relaţie monogamă de lungă durată cu un ogar favorit sau pur şi simplu de un număr aleatoriu scris la beţie şi pusă într-o scobitură într-o seară în oraş.

De ce atunci acest tip de experimentare sexuală este considerat acceptabil din punct de vedere social, iar o aventură cu o hortensie agăţătoare ar fi condamnată universal?

Ecosexualitatea este esențială pentru toți cei care sunt motivați de justiția socială, pentru că fără ea doar perpetuăm ipocrizia ticăloasă care stă la baza moravurilor sexuale convenționale dictate de stăpânii noștri patriarhali.

Găsiți o plantă și faceți sex cu ea! Nu este o alegere, ci mai degrabă o datorie.

1. Haphazard Death Minge.

Brexit și ascensiunea celui de-al Patrulea Reich

„Mă tem că Brexit ar putea fi începutul distrugerii nu numai a UE, ci și a civilizației politice occidentale în întregime.”

Donald Tusk,

Președintele Consiliului European

Trăim o perioadă periculoasă din istoria Regatului Unit. Atacuri cu acid, înjunghieri, mutilare genitală a femeilor, găști care îi manipulează pe copii, terorism; toate aceste lucruri sunt acum banale din cauza referendumului care a dus la decizia de a părăsi Uniunea Europeană.

UE este un lucru minunat. Încearcă să promoveze o utopie socialistă, ascunzându-se sub masca neoliberalismului agresiv procorporatist. S-ar putea să pară un bloc care protejează birocrația îngrozitoare de dreapta, care prioritizează o nemiloasă viziune capitalistă, dar asta face parte din geniul său. Acesta este motivul pentru care orice socialist adevărat ar fi votat împotriva Brexit. Dacă Che Guevara, Leon Troțki și Iisus Hristos ar fi putut să-și unească ideile pentru a inventa sistemul politic ideal pentru a-și promova valorile, UE ar fi fost rezultatul.

Dacă cineva are încă vreo îndoială că extrema dreaptă reînvie, atunci Brexit ar fi trebuit să răspundă la această întrebare odată pentru totdeauna. Nu încetează niciodată să mă uimească cât de defensivi ajung să fie cei care au votat pentru Brexit atunci când li se spune că sunt fasciști. Întrebarea de pe buletinul de vot putea fi la fel de bine „Urăști străinii?”

Pentru a împrumuta cuvintele lui Eddie Izzard, acest Brexit „vicios” și „alimentat de ură” a fost cauzat de „drepturile plângăcioșilor”. În calitate de comic profesionist ajunsă la bătrânețe, nu poate fi nimeni mai calificat decât Izzard să ne învețe despre complexitățile politicii internaționale.

După cum subliniază Izzard: „Winston Churchill a visat la o Europă a țărilor unite. A trebuit să lupte contra extremei drepte pentru a încerca să facă asta să se întâmple în anii ’40, așa cum trebuie ca noi să luptăm cu ei acum pentru a încerca să o facem să se întâmple din nou”. Mi s-a spus că există și un cunoscut politician numit Sir Oswald Mosley, care ne-a îndemnat să creăm Statele Unite ale Europei. Trebuie să mărturisesc că nu am mai auzit de el înainte, dar pare a fi genul de vizionar de care avem nevoie acum.

Dacă nu altceva, toată această debandadă a determinat o nouă dezbatere despre validitatea democrației, care funcționează numai dacă oamenii votează în mod corect. În 2018 a fost sărbătorit centenarul campaniei de succes a sufragetelor pentru dreptul la vot al grupurilor care încă nu îl dețineau: femei și bărbați din clasa muncitoare. Se pare că au avut dreptate pe jumătate. Clasele muncitoare au înclinat balanța în favoarea părăsirii UE. Experiența este mama învățăturii.

Rezultatul referendumului a fost derutant din multe motive, unul dintre ele fiind acela că electoratului i s-a spus în mod explicit cum trebuie să voteze și totuși au reușit s-o dea în bară. Într-adevăr, unii oameni nu pot fi ajutați.

Guvernul britanic s-a confruntat chiar și cu problema cheltuirii a zece milioane de lire sterline din banii contribuabililor pe pliante, expediate către fiecare gospodărie din țară, explicând exact de ce trebuie să rămânem în UE. După aceea, o mulțime de oameni s-au supărat în legătură cu includerea cuvintelor: „Aceasta este decizia voastră. Guvernul va pune în aplicare ceea ce decideți”. Desigur, expresia a fost cam stângace. Ceea ce au vrut de fapt să scrie este: „Acest vot este consultativ. Guvernul vă va ignora sfaturile”. Nu este prima dată când erorile tipografice provoacă confuzie.

Democrația nu este, și nu a fost niciodată, despre acceptarea a ceea ce dorește majoritatea. Așa cum a spus Winston Churchill, „cel mai bun argument împotriva democrației este o conversație de cinci minute cu votantul obișnuit”. Sau, așa cum a spus deputatul laburist David Lammy, „Mantra «voinței poporului» pe care o îndrugă guvernul este o mizerie”.

Dar e posibil să existe o soluție pentru această mizerie. Am descoperit recent că populația Siriei este aproximativ aceeași cu numărul de oameni care au votat pentru Brexit. De ce nu facem, pur și simplu, un schimb? Nu numai că va elimina rasismul din Regatul Unit peste noapte, dar, prin mutarea întregii populații a Siriei în Regatul Unit, ar însemna, de asemenea, că aceste milioane

de oameni nu ar mai trebui să trăiască într-o țară devastată de războiul civil.

Până la publicarea acestei cărți, am încredere că va avea loc un al doilea referendum. La urma urmei, doar 1 269 501 mai mulți oameni au votat pentru decât împotrivă. Niciun matematician serios nu ar considera asta o „majoritate”.

Desigur, nu putem fi siguri că un al doilea vot va merge așa cum ne-am dori, așa că mai bine ar fi să începem campania pentru un al treilea referendum chiar acum. Trebuie să fim cu un pas înaintea acestor persoane duplicitare care votează pentru Brexit.

Mișcarea pentru un al doilea referendum a primit sprijin fără precedent de la o serie de personalități publice îndrăgite, printre care Tracey Ullman, Deborah Meaden, Gabby Logan, John Oliver și Sir Patrick Stewart. Una dintre regulile nescrise ale unei democrații este că rezultatele referendumurilor pot fi anulate dacă un număr suficient de vedete bogate o cer.

Sting, Bob Geldof și Björn Ulvaeus din trupa ABBA au declarat, de asemenea, că se opun Brexitului. Totuși, niciun cuvânt de la Sinitta sau Duran Duran. Tăcerea lor este asurzitoare.

Cel mai influent susținător al unui „vot care aparține oamenilor” este, desigur, fostul fotbalist Gary Lineker. După cum a spus un activist pe Twitter, „Cei care susțin Brexit sunt îngroziți de Linekar [sic!] pentru că este plăcut de mulți”. Este de necontestat faptul că Lineker a inspirat întotdeauna teroare. Asta l-a făcut atât de potrivit pentru reclamele la chipsuri!

În orice caz, primul rezultat a fost invalid. Numărul persoanelor care au participat la referendum a fost de 33 551 983. Dacă împărțim susținătorii Brexitului pe criterii demografice, facem câteva descoperiri interesante: 36,7% dintre alegători sunt vârstnici și vor muri destul de curând; 49,9% erau sub nivelul mediu de inteligență; 29,1% au fost ceea ce ziariștii The Guardian au descris ca fiind „neinformați” (cunoscuți drept „clasă muncitoare”); iar 14,5% au intrat accidental în secția de votare și au bifat o casetă pentru a nu se face de râs. Când se iau în considerare toate acestea, s-ar părea că doar 2,4% din populație a votat în mod legitim pentru Brexit, ceea ce, după părerea mea, anulează întregul proces.

Oamenii sunt mult prea sentimentali cu privire la persoanele în vârstă. Eu nu îi mai ajut să treacă strada. Au optat pentru Brexit, așa că, în ceea ce mă privește,

pot să înfrunte traficul. Amintiți-vă, de asemenea, că aceştia sunt oamenii care au luptat în cel de-al Doilea Război Mondial. Cum poate fi descris focul asupra germanilor altfel decât un act de xenofobie?

Onorându-mi partea, am decis să mă împotrivesc Brexitului printr-o trilogie de poezii (reproduse în paginile următoare). Una se numeşte Brexitul unui băieţel, o lucrare puternică şi tulburătoare, care exprimă frumos ororile ieşirii din UE din perspectiva unui copil de nouă ani. Simțiți-vă liberi să copiați poezia și să o trimiteți deputatului vostru local!

Ca un gest suplimentar de sfidare, i-am schimbat recent numele pisicii mele în „Stop Brexit” și, când veterinarul a strigat-o în sala de aşteptare, toate celelalte animale au aplaudat.

Brexitul unui băiețel

De ce părăsim Europa, mami?

Doamna Wilson spune că mă descurc foarte bine la lecţiile mele de franceză,

Și Maisie vrea să înveţe dansul irlandez,

Și tuturor ne place să mâncăm pizza vineri seara.

De ce Theresa May ne urăşte atât de mult?

De ce părăsim Europa, mami?

Este din cauză că bananele noastre nu sunt suficient de curbate?

Este din cauza acelui bătrân şi urât domn Farage?

Este din cauza doctorului Patel care mi-a scos amigdalele?

Sau este pentru că acei pescari s-au certat cu Bob Geldof?

De ce părăsim Europa, mami?

Tati spune că toată lumea îşi va pierde slujbele,

Iar spitalele şi şcolile se vor închide,

Și mămicile şi tăticii vor începe să-şi mănânce proprii copii,

Și va trebui să reiau jocul.

De ce părăsim Europa, mami?

Pare un loc atât de minunat,

Cu toate acele clădiri vechi și drăguțe, cu turnuri ascuțite

Și munți, și râuri, și plaje însorite,

Și acces la o piață unică cu acorduri profitabile de comerț liber.

23 iunie 2016

Întorcându-se de pe continentul neancorat,

Această arcă a batalioanelor de tragere xenofobe,

Pe măsură ce clovnii epuizați sunt aruncați peste bord

Dincolo de un mormânt imperial de nori spumoși.

Ieșind din țeapa fantomei lui Churchill,

Spectrele abandonate erau întărite de neîncrederea lor

Și gremlinii cu pașapoarte treceau de la o coastă la alta.

O națiune văduvită ademenită de senzualitatea cretinilor,

Amăgiți și linși în fund, ne afundăm orbește

În băile rasiste ale viselor distruse.

Un regat înecat și lovit în găoază,

Democrația acum plină cu scheme de ură.

Speranțele noastre zburdă, aruncate în aer

Brusc de pe stâncile din Dracuștieunde.

Brexit: un haiku

La dracu’ la dracu’ la dracu’ la dracu’ la dracu’

La dracu’ la dracu’ la dracu’ la dracu’ la dracu’ la dracu’

La dracu’ la dracu’ la dracu’ la dracu’ la dracu’

Puterea vaginului

„Am fost o doamnă, nu ca pizda aia de Bette Davis.”

Joan Crawford

Ca grup, feministele au muncit din greu pentru a le face pe femei să înțeleagă că ar trebui să-și poată trăi viața oricum le place, atât timp cât deciziile lor le oferă putere. Pentru orice femeie care are îndoieli, citirea cărților scrise de activiști ca mine le va permite să facă alegeri corecte și să obțină o adevărată independență.

Acest lucru este foarte important atunci când vine vorba despre cariera cuiva. Fiecare femeie are obligația morală de a progresa și de a face tot posibilul pentru a remedia dezechilibrul pe care îl vedem în atât de multe domenii ale pieței muncii. În SUA, femeile reprezintă 97,7% dintre învățători și educatori, dar doar 1,1% dintre operatorii de utilaje miniere. Trebuie să corectăm o astfel de îngrozitoare inegalitate printr-o socializare mai eficientă. Să începem prin a ne arunca fiicele în gropi cu burghie pneumatice din când în când.

O femeie adevărată este una care este capabilă să întoarcă opresiunea în propriul avantaj și care nu se abate de la idealurile feministe interzise. Ne-am înspăimântat cu toții când am aflat că 53% dintre femeile americane au votat pentru Donald Trump. Această statistică ne determină inevitabil să ne întrebăm cum ar putea fi atât de complice în ascensiunea acestui agresor sexual la Casa Albă. Dar, așa cum a explicat Suzanne Moore în The Guardian, „misoginia nu este un atribut exclusiv masculin”. La urma urmei, ceea ce și este mai probabil: că există milioane de femei care nu împărtășesc opiniile politice ale lui Moore sau că există milioane de femei care se urăsc pe ele însele? Cred că răspunsul este evident.

Misoginia internalizată este scăpată de sub control. Dacă nu ești feministă, nu ești cu adevărat femeie. Linda Sarsour, adeptă a intersecționalismului, a provocat unele controverse când a spus despre scriitoarea conservatoare Brigitte Gabriel și

activista Ayaan Hirsi Ali: „Aș vrea să le pot lua vaginul – nu merită să fie femei”. Când declarația ei a fost contestată de un student a Colegiului Dartmouth în timpul uneia dintre prelegerile sale, Sarsour pur și simplu a refuzat să răspundă din simplul motiv că este un „bărbat alb”. Acesta este lucrul minunat al politicii de identitate; nu trebuie să vă explicați niciodată sau chiar să vă amplificați gândurile într-un „argument coerent”, așa cum îl numesc adepții ideologiei de dreapta.

Din motive de eficacitate, aș dori să vă amintiți această regulă simplă:

Bărbați care nu sunt de acord cu feministele = misogini

Femeile care nu sunt de acord cu feministele = misogini internalizați

În ambele cazuri, aceștia trebuie ignorați, nu transformați în parteneri de conversație.

Unele dintre aceste femei care se urăsc pe sine au devenit extrem de influente. Mă gândesc în special la Christina Hoff Sommers, Camille Paglia și Ella Whelan, un trio de scorpii din cea mai veninoasă specie, cărora nu ar trebui niciodată, în nicio societate civilizată, să li se ofere o platformă pentru a-și transmite punctele de vedere periculoase. Aici sunt câteva exemple:

Femeile nu sunt copii. Nu suntem mici păsări fragile care nu pot face față glumelor, operelor de artă sau oratorilor controversați. Avertismentele și spațiile sigure reprezintă un obstacol infantilizant pentru feminism – și pentru femei.

Christina Hoff Sommers

Problema cu prea multul feminism actual este că, după părerea mea, chiar și

atunci când atinge ipostaze progresive, el provine dintr-o opinie îndreptăţită a clasei medii-superioare. Cere intruziunea şi protecţia figurilor de autoritate paternalistă pentru a proiecta o utopie ipotetică care va fi magic lipsită de ofensă şi durere.

Camille Paglia

Portretizând permanent femeile ca fiind slabe şi vulnerabile, la fiecare pas, feminismul contemporan subminează autonomia femeilor.

Ella Whelan

Ce haită de căţele pline de ură!

Toate aceste trei femei cu misoginism internalizat au contestat deschis ideea diferenţei de remunerare între genuri. Este scandalos faptul că femeile din Regatul Unit să fie plătite cu 76 penny pentru fiecare liră câştigată de un bărbat, chiar dacă discriminarea salarială între genuri este ilegală din 1970. Ryanair, de exemplu, are o diferenţă salarială între genuri de 72%. Cum de managerii companiilor nu sunt după gratii?

Compania a încercat să se descotorosească de responsabilităţile sale subliniind faptul că majoritatea piloţilor lor sunt bărbaţi şi majoritatea echipajului de bord e alcătuit din femei. Dar întrebarea pe care trebuie să o punem este: de ce sunt plătiţi piloţii mai mult decât cei care servesc băuturile? Am văzut Top Gun. A pilota un avion pare un pişat în comparaţie cu împingerea unei tăvi cu fripturi de porc şi sticluţe de gin în folosul pasagerilor nerecunoscători care călătoresc cu un bilet redus de vacanţă.

Dacă într-adevăr s-ar întâmpla ca femeile să poată lucra pur şi simplu pentru a obţine calificările necesare pentru a aplica pentru locuri de muncă mai bine plătite, nu ar exista niciun motiv să le împiedice să facă acest lucru. Personal,

nici măcar nu m-aș deranja să aplic la un curs de aviație, pentru că știu că un director burtos de gen masculin probabil ar abandona CV-ul meu și l-ar arunca într-un coș de gunoi.

Recent, BBC a fost surprins plătindu-și editorul de știri din SUA, Jon Sopel, considerabil mai mult decât editorul de știri din China, Carrie Gracie, pur și simplu pe motiv că poveștile referitoare la SUA sunt raportate mult mai frecvent. Este dezgustător să știm că iubitul nostru radiodifuzor național ar plăti mai puțin bani unei femei pentru mai puțină muncă.

Iar în industria divertismentului, diferența este și mai extremă. Averea netă estimată a lui Tom Cruise este undeva la aproximativ 550 de milioane de dolari. Su Pollard, pe de altă parte, are o avere de două milioane. Ar trebui să fie de la sine înțeles că actorii bărbați și femei ar trebui să fie plătiți în mod egal.

Ziua în care poezia mea feministă intersecțională îmi va aduce la fel de mult cât salariul unui bancher bărbat este ziua în care diferența de remunerare între genuri poate fi declarată un mit.

Căsătorit

„Abandonați orice speranță voi, cei care intrați pe această poartă!”

Dante

Căsătoria este o temniță patriarhală; o instituție heterosexistă care încarcerează femeile de secole. Cuvântul „măritiș” (marry) provine din franceza veche, marier, care înseamnă „a te căsători”, deci nu se poate înțelege sensul lui.

Principiul filosofic din spatele căsătoriei este, pur și simplu, transformarea femeii într-un obiect. Suntem subjugate ca taurii la piață și vândute drept sclavi. Nu există o femeie căsătorită fericită, doar cele care suferă de o formă acută a sindromului Stockholm.

Imaginea unui cuplu la o nuntă – el, într-un costum negru, ea, în obligatoria haină de sclavie din tafta albă – este una dintre cele mai violente imagini. Indică gradul heteronormativității, acea matrice invizibilă a opresiunii care a prins pământul în mreje încă de la începutul civilizației. Până când căsătoria va fi abolită, ar trebui să fim mai puțin decât fiare. Există un motiv foarte bun pentru care nu veți vedea niciodată o pisică măritată.

Dar de ce o fac femeile? Împărtășesc opinia lui Laurie Penny conform căreia femeile ar trebui să „respingă căsătoria și parteneriatul în masă” și sper sincer că zecile de persoane care i-au citit cartea vor începe să răspândească acest mesaj important.

Totul se rezumă la educație. Majoritatea fetelor sunt învățate de la o vârstă fragedă că scopul lor este să găsească un „prinț” sau un „cavaler în armură strălucitoare”. Basmele sunt pline de exemple. Filmele Disney, de exemplu, împerechează mereu frumosul personaj principal feminin cu un erou cu piept larg, cu profil cizelat și ochi albaștri mistuitori. Luați, de exemplu, versiunea Disney a Cocoșatului de la Notre Dame, în care tânăra țigancă Esmeralda se

căsătorește în cele din urmă cu căpitanul Phoebus. Personal, aș prefera să i-o trag cocoșatului.

Această narațiune în care femeia e în primejdie este întărită de fiecare dată când un membru al familiei regale decide să se căsătorească, ceea ce provoacă în mod inevitabil genul de spectacol național interminabil, slinos și slugarnic, care îmi face menstruația să fermenteze. Când prințul William s-a căsătorit, cetățenilor britanici li s-a acordat o sărbătoare publică. Lasă-i să mănânce tort, într-adevăr!

Ca formă de protest, am petrecut întreaga zi lucrând la o nouă poezie, luând pauze doar pentru a scuipa la știrile de pe ecranul televizorului. Singurul lucru care a făcut ziua suportabilă a fost imaginea îmbucurătoare a unor fâșii de flegmă care se scurgeau pe fața spilcuit digitalizată a lui Nicholas Witchell.

În orice caz, în calitate de activist al justiției sociale intersecționale, miezul ființei mele este înrădăcinat în principiile antimonarhismului. Faptul că prințul George încă nu a confirmat că este non-binar ne spune tot ce trebuie să știm despre fanatismul inerent al familiei regale.

Și cu cât se spun mai puține despre Meghan Markle, cu atât mai bine; feminista autoidentificată care totuși s-a degradat prin căsătoria cu acel îngâmfat, decadent, băutor de șampanie îmbrăcat în zvastică țărănoi roșcat.

De altfel, nu am nimic împotriva roșcaților. Bineînțeles, aceștia ar trebui tratați exact ca toți ceilalți oameni. Dar prințul Harry este doar cea mai recentă manifestare a unui sistem de clasă corupt și învechit. Ar trebui să știu. L-am întâlnit la una dintre seratele organizate de tati în Capri.

Markle este o vrăjitoare oportunistă. Să te căsătorești cu un prinț este cam cel mai puțin feminist lucru pe care îl poți face. Dacă s-ar fi dedicat cu adevărat cauzei emancipării feminine, s-ar fi aruncat sub picioarele unui cal sau ceva de genul acesta.

În plus, așa-numita „zi specială” este o treabă umilitoare. Majoritatea ceremoniilor tradiționale sunt prezidate de un preot; un bărbat atât de îngâmfat, încât declară că prin el trece puterea unei ființe atotștiutoare. Dacă acest lucru nu era deja suficient de degradant, ritualul începe cu preotul care verifică dacă himenul miresei este intact. Dacă nu trece acest test, este declarată a fi o curvă și adunarea este invitată să rupă rochia de pe corpul ei murdar, strigând din nou și din nou „rușine”.

Ar trebui să recunosc că nu am fost niciodată la o nuntă, dar nu am niciun motiv să presupun că nu așa funcționează.

Unele femei sunt păcălite să devină casnice de către o deziluzie cunoscută în mod obișnuit sub numele de „iubire”. Dar nu există ceva precum dragostea. Este o invenție burgheză menită să justifice impulsurile psihosexuale ale bărbaților.

Cea mai faimoasă „poveste de dragoste” din toate timpurile este despre un pedofil numit Romeo care seduce cu succes un copil de 13 ani numit Julieta. Adaptările moderne tind să aleagă actori mai în vârstă pentru a o interpreta pe Julieta, pentru a masca perversiunea inerentă pe care piesa încearcă să o normalizeze. Când eram studentă, am ales-o pe sora mea mai mică, Sophie, în rolul Julietei, alături de un Romeo voinic, în vârstă de vreo 50 de ani. Sophie avea trei ani pe atunci. Nu putea să-și spună replicile deosebit de bine, dar cel puțin natura cu adevărat depravată a textului a fost clar evidențiată.

Dar ceea ce mă enervează cu adevărat este faptul că mulți cred că acest dramaturg este una dintre cele mai influente figuri literare din toate timpurile. Nu era. Era un rahat.

Desigur, există avantaje financiare atunci când vine vorba de căsătorie, în special în cazul uneia între două lesbiene, când două persoane au zestre. Dar beneficiile fiscale și cadourile nu reprezintă o compensație pentru o viață de subjugare. Noțiunea de a deveni „același trup” cu un bărbat este o formă de poluare corporală. Pentru a ne păstra puterea feminină, trebuie să respingem orice fel de supunere conjugală.

Ar trebui să subliniez că scriu acest lucru știind că sora mea se va căsători în curând și că intenționează să-mi ceară să fiu „domnișoară de onoare”.

O să o fac. Dar voi fi liberă sângerând într-o rochie albă.

Către o Utopie Socialistă Intersecțională

„Trecerea de la o relatare structuralistă în care capitalul este folosit pentru a structura relaţiile sociale în moduri relativ corespunzătoare la o expunere hegemonică, în care relaţiile de putere sunt supuse repetării, convergenţei şi rearticulării, a ridicat problema temporalităţii în argumentarea structurii şi a marcat o trecere de la o formă a teoriei lui Althusserian, care privește totalitatea structurală ca pe obiecte teoretice, la una în care perspectivele asupra posibilităţii contingente de structură inaugurează o concepție reînnoită a hegemoniei, legată de site-urile și strategiile contingente ale rearticulării puterii.”

Judith Butler

Deşi clasele sociale nu au fost niciodată una dintre priorităţile mele ca activist, înţeleg cum s-ar putea simţi să treci prin dificultăţi economice. Încă îmi plătesc ratele pentru al doilea frigider pentru vin. Și cunosc mulţi oameni din clasa muncitoare. Kate Middleton, de exemplu.

Părinţii mei i-au votat întotdeauna pe conservatori. Mami trebuie pur şi simplu s-o facă; ea este unul dintre principalii donatori ai partidului, aşa că ar putea fi confuz dacă ar decide brusc să sprijine Partidul Laburist. În ciuda acestui fapt, am ajuns un ferm susţinător al socialiștilor, care arată şi mai clar ce gândire liberă şi nonconformistă am.

De asemenea, îi enervează enorm pe părinţii mei, ceea ce este foarte satisfăcător.

Este ironic faptul că singurele două femei prim-ministru din istoria politicii britanice au provenit din Partidul Conservator, având în vedere că sistemul economic de tipul laissez-faire este favorizat în mod tradiţional de către bărbaţi. Capitalismul, la urma urmei, este un fenomen întru totul masculin. Simbolul primar al capitalismului, clădirea de tip zgârie-nori, nu este altceva decât un penis uriaș care se zărește la orizont, penetrând cerul.

Nu este o exagerare să spun că aș prefera să trăiesc într-un gulag sovietic decât într-o țară capitalistă.

Socialismul este principiul conform căruia toată lumea merită să fie egală, chiar și săracii. Criticii subliniază faptul că guvernele socialiste din trecut nu au reușit să elimine sărăcia. Dar asta este o neînțelegere a scopurilor noastre. Dacă nu ar exista oameni săraci, atunci socialismul nu ar avea niciun scop, ceea ce implicit ne-ar face pe toți capitaliști. Și de ce ar vrea cineva asta?

Recunoscând asta, este datoria tuturor socialiștilor adevărați să facem tot ce ne stă în putință pentru a le oferi sprijin celor săraci. Chiar zilele trecute, o cerșetoare mi-a cerut niște mărunțiș. În loc să îi dau bani, am interpretat câteva poezii improvizate despre păcatele inegalității economice.

A rămas literalmente fără cuvinte.

În ansamblu, clasele sociale sunt o distragere de la problemele reale. Dacă mișcarea de justiție socială ne-a învățat ceva, este că sexualitatea, genul și rasa vă pot afecta mult mai ușor potențialul de mobilitate socială decât circumstanțele economice, educația sau nepotismul. Acesta este motivul pentru care a fost atât de important pentru Barack Obama să devină președinte al Statelor Unite, deoarece, deși viața oamenilor de culoare săraci nu s-a îmbunătățit în timpul mandatului său, se puteau măcar consola cu gândul că, timp de cel puțin opt ani, nu a fost vreun sărăntoc prost în biroul oval.

Pentru mine, orice perspectivă politică care nu reușește să se angajeze în intersecționalitate este ideologic muribundă. Politicile de identitate nu au fost niciodată mari câștigătoare de voturi, dar conducerea unei țări înseamnă mai mult decât sprijinul populației.

Doar uitați-vă la Hillary Clinton! Analiza atentă a rezultatelor alegerilor arată că ar fi devenit președinte dacă ar fi câștigat mult mai multe voturi. Dar acest lucru ar fi presupus extinderea discursului ei către cei care nu sunt interesați de justiția socială. De fapt, atât de hotărâtă era să-și alunge potențialii alegători, încât i-a numit pe susținătorii lui Trump „deplorabili”. Dacă vreunul dintre ei era nesigur, cu siguranță ea nu își dorea susținerea acestora la urnele de vot.

Planul lui Clinton a funcționat perfect. A pierdut alegerile și, prin urmare, și-a păstrat simțul moral.

Nu poți fi conștient decât dacă îmbrățișezi intersecționalitatea. Este un cuvânt lung, așa că unora dintre voi le-ar putea părea greu de înțeles la început, mai ales dacă ați fost educați într-o școală de stat. Sau dacă sunteți galezi.

Dați-mi voie să explic! Intersecționalitatea funcționează ca o rețea, cu grupuri marginalizate care se încrucișează în diferite momente ale matricelor de persecuție. Gândiți-vă la asta ca la o ierarhie. Deci, de exemplu, o femeie este o figură oprimată, deoarece trăim într-un patriarhat, dar nu atât de oprimată precum o femeie hispanică, care, la rândul ei, nu este atât de oprimată ca o lesbiană hispanică, care la rândul ei, nu atât de oprimată ca o lesbiană transsexuală hispanică și așa mai departe.

Luați în considerare Marșul femeilor din 2017. Pe tot globul, gloate de activiști furioși și-au unit forțele pentru a protesta împotriva mai multor lucruri – nimeni nu era foarte sigur împotriva a ce anume –, dar toate grupurile prezente erau unite de dorința de a mustra milioane de cetățeni care au votat pentru candidatul greșit la alegerile din SUA. Pentru un misogin precum Donald Trump, imaginea a zeci de femei care purtau „pălării roz în formă de vagin” – multe îmbrăcate în costume care înfățișau un vagin – trebuie să fi fost terifiantă. Sunt cu adevărat surprinsă că nu a demisionat atunci pe loc. Presupun că nu a auzit-o pe Ashley Judd citind poezia epică Femeia obscenă, pentru că, dacă ar fi auzit-o, ar fi renunțat cu siguranță la președinție.

Din punctul meu de vedere, nu aveți dreptul să vă numiți feministe dacă nu ați ieșit să demonstrați pentru drepturi pe care le aveți deja în timp ce sunteți îmbrăcate într-un costum care înfățișează un vagin.

Dar mulți activiști au criticat marșul, subliniind că s-a concentrat în mare parte pe femei. „Cum rămâne cu femeile afroamericane cu penis?”, s-au plâns. „De ce nu merge nimeni cu un penis negru pe cap?”.

Katherine Nolan, designerul pălăriei-vagin, a retras modelul când și-a dat seama cât de ofensator era. „Șterg tiparul pe care l-am creat”, a spus ea într-o declarație chinuită de remușcări. „Îmi pare foarte rău că i-am supărat pe oameni. Am citit, am ascultat și am învățat și, deși nu a fost intenționat, a fost necugetat. În schimb, voi face niște pălării cu trandafiri galbeni.”

Îmi vine în minte expresia „prea puțin, prea târziu”. Și s-a gândit Nolan vreodată cât de mult rău poate provoca unui trandafir galben pentru oricine a fost vreodată

violat de un florar?

L-am votat pe Jeremy Corbyn cu reticență, pentru că, intersecționalistă fiind, aș fi preferat o lesbiană neagră în acea poziție. Dar există întotdeauna posibilitatea ca Jeremy Corbyn să facă ulterior această tranziție sau ca Diane Abbott să preia conducerea Partidului Laburist și să-și dezvolte gustul pentru pizde.

Corbyn a fost persecutat de acuzații cum că partidul său este antisemit, ceea ce nu pot să cred. Am iubit întotdeauna evreii. Le admir spiritul sarcastic, perspicacitatea lor financiară și viclenia. Și nu mă îndoiesc că la fel simte și Corbyn.

La fel ca în cazul tuturor celor de stânga, nu există loc pentru antisemitism în viața mea. Sunt subiectivă destul atunci când vine vorba de câte un covrig ocazional. Îmi plac melodiile lui Barbra Streisand. Am citit chiar și acel roman prostesc al Annei Frank despre o fată care e închisă într-un dulap.

Presa britanică nu l-a înțeles niciodată pe Corbyn, probabil pentru că nu pare să se pieptene prea des. Dar este pur și simplu neadevărat să sugerăm că este un simpatizant terorist. El este acuzat că a depus o coroană de flori la mormintele teroriștilor palestinieni (dacă există așa ceva) care au ucis cetățeni israelieni și apoi a mințit în legătură cu asta într-un interviu. Dar dacă cineva mi-ar cere să-mi amintesc de fiecare coroană pe care am depus-o vreodată, sunt sigură că și eu m-aș chinui să-mi amintesc.

Corbyn este al naibii de conștient, irefutabilul cowboy rodeo călărind masiva viță a dreptății. El este pro BAME, pro LGBTQIA+, pro Islam, pro republicanism irlandez, pro avort și respectă atât de mult femeile, încât a cerut ca acestea să aibă propriile vagoane în trenuri, astfel încât să poată fi protejate de teroarea care vine odată cu apropierea de bărbați. Când Corbyn a apărut la un eveniment din Loughborough, membrii publicului alb au fost taxați cu 10 lire mai mult decât minoritățile etnice pentru a-l auzi vorbind. Singurul lucru care ar fi putut face evenimentul mai cuprinzător ar fi fost furnizarea gratuită de orez și mazăre.

Munca este „pentru mulți, nu pentru câțiva”, conform sloganului actual al partidului. Coperta periodicului lor de la conferința partidului din 2018 a spus totul, fiind alcătuită din caricaturi ale diferitelor familii moderne. Erau asiatici, negri, purtătoare de hijab, o infirmă, un cuplu interrasial de lesbiene cu copilul

lor de rasă mixtă, o muncitoare în construcţii şi chiar o roşcată. Partidul Laburist a trecut de la acea „conştiinţă de clasă” obositoare care a caracterizat mişcarea la începutul secolului XX, iar acum este adevăratul bastion al politicii de identitate.

Adevăratul motiv pentru care mass-media îl urăşte pe Corbyn este pentru că reprezintă o ameninţare la adresa formaţiunii. Socialismul a reprezentat un succes incompetent oriunde a fost implementat. În Venezuela, la momentul aşternerii acestor rânduri, un pui de 2,4 kg costa enorma sumă de 14 600 000 de bolivari.

Cam aşa stă treaba cu socialismul care îi face pe oameni mai săraci.

Odă unui boschetar

Capitalismul ți-a luat locul pe care-l numeai acasă,

Ți-a furat acoperișurile pentru a-și ridica altare de avariție,

Te-a aruncat în mahalaua vagabondă

Ca o împărătească beată mangă ce stă la coadă.

Păturile ți-au fost furate de un terorist cu agendă

Cu un tirbușon ruginit în loc de penis,

Înșurubându-se înspre sufletele semiînsărcinate

Ca o spatulă mânioasă în călduri, mereu agitată.

Neoliberalismul este un sandviș păros

Pe jumătate ros de un al doilea șezut de cizmar,

Un mosc întins care înmoaie duhoarea

Ca un tofu coagulat dintr-un frigider ursuz.

Dar masele se vor ridica,

O mie de Lily Allen în armuri argintate,

Pentru a bate bara pe care sunt împleticiţi dinţii

În timp umblă hai-hui pe o trambulină a fricii murdară de rahat.

Meghan

Și-a croit drumul

în inima unui spiriduș bej.

Sinuoasă într-o letargie Givenchy,

Se zvârcolește,

fatal,

O pacoste de vrăjitoare criminală cu cătușe, îmbrăcată în alb.

Oamenii de rând roiesc,

lungindu-și gâturile,

Păduchi ologi într-un plictisitor sufleu

În timp ce ea se agață

Ca o lipitoare

De scrotul roșcat, regal.

Nu ești o nenorocită de feministă.

Un catâr în care dansează heteronormativitatea

Invită familia Beckham la o tâmpenie de eveniment la care se bea șampanie.

Bufnița a fost cea care a strigat:

„Hewitt, să se învrednicească”.

Acesta este portarul fatal, javro.

Eu sunt femexă

Gaura mea din față este priponită de trecut,

O ligatură zdrențuită a poftei gălăgioase

Strânsă cu funii într-un vârcolac poleit

Care alăptează trenul minciunilor cu pederași ce se îmbrâncesc,

Căci eu sunt femexă.

Am strâns fonduri pentru dreptul de a țipa,

Năpustindu-mă ușor pe o fiară cu trei coloane vertebrale,

Urlu la univers printr-o duhoare

De-mprăștiate regine cu fustele ridicate pe catalige dolofane.

Da, eu sunt femexă.

Înecată în propria-mi cerneală,

O piruetă cărnoasă a mizerabilului furt din buzunare.

Sânii mei sunt arici mici sifilitici,

Imnuri delicate de brânză cu ochi încrucișați.

Vezi, eu sunt femexă.

Genocidul este un orgasm făcut bucăți,

Această glumă batjocoritoare a delincvenței noduroase.

O scrumieră de onix pe post de inimă,

Bucuria mea măruntă s-a stins în cenușă rece.

Iată, eu sunt femexă.

În visele umede ale unei capre care a fost batjocorită,

Sunt pătrunsă de degetele unui zeu numit Alegere,

Un embrion fără barbă care-mi cântă o serenadă

Prin secretele nedesluşite şi cenuşii ale nopţii.

Sunt femexă.

Zânele moarte și găurile din față

„«Femeie» și «bărbat» sunt forme ale discursului masculin. Genul – nu mai puțin decât sexualitatea – este o ficțiune ireductibilă.”

David M. Halperin

Ar trebui să le oferim tuturor nou-născuților mai degrabă numere decât nume, până când sunt pregătiți să-și stabilească propria identitate de gen.

Aceasta este o idee pe care am pus-o în circulație prin diverse medii: pamflete politice, concursuri deschise oricui vrea să-și recite poeziile, dans interpretativ, ceramică șamanică și o petiție online intitulată „Unii copii sunt trans: treceți peste”.

Unul dintre semnele care arată că un bebeluș se simte incomod în propriul corp este dacă plânge în mod regulat. Dacă, să zicem, i-ați dat un nume masculin și l-ați îmbrăcat în albastru, este posibil ca lacrimile sale să fie un indicator al dismorfiei de gen. Dacă plânsul persistă după aproximativ o lună sau ceva mai mult, ar trebui să luați serios în considerare tratamentul hormonal.

Nu este niciodată prea devreme pentru a implementa astfel de proceduri, chiar dacă persoana în cauză este încă făt. Aș sfătui toate mamele însărcinate să fie vigilente. Dacă își pot simți copilul nenăscut lovindu-le, acest lucru se datorează probabil faptului că încearcă să le semnaleze dorința de a-și schimba sexul.

Există unele persoane care îndrăznesc să sugereze că medicamentația pe bază de hormoni este o formă de abuz față de un copil. Acești oameni ar crește mai degrabă un individ născut în corpul greșit decât să administreze câteva injecții inofensive pentru a contracara tirania naturii. Cine este adevăratul abuzator aici?

Menționez toate acestea pentru că societatea iluminată își dă seama acum că genul este fluid, categoriile învechite de „bărbat” și „femeie” fiind taxonomiile

dictatoriale atribuite aleatoriu la naștere. Unii „experți” susțin în continuare că există doar două genuri. Ideea care susține că este mai importantă cunoașterea decât sentimentele este tot ceea ce nu este în regulă cu domeniul științelor moderne.

Mai simplu spus, suntem cu toții transgender; este pur și simplu o chestiune de proporții. M-am săturat de oamenii care îmi contestă punctul de vedere cu privire la această problemă și nu voi mai tolera asta. „Dezbaterea” în astfel de circumstanțe echivalează cu o formă de genocid, deoarece implică o negare a existenței corpurilor trans. Este așa cum spune J.M. Barrie în Peter Pan: „De fiecare dată când un copil spune: «Nu cred în zâne», există undeva o zână care moare”.

Cu toate acestea, suntem cu toții obligați să respectăm vechea dihotomie dintre bărbați și femei de fiecare dată când completăm un formular pentru un nou loc de muncă, pentru un sondaj sau chiar deschidem un cont bancar. Există câteva companii importante care fac tot posibilul pentru a ne convinge că societatea noastră face parte din secolul XXI. HSBC[1], de exemplu, oferă în prezent alegerea a zece titulaturi de gen pentru clienții săi: Mx, Ind, M, Misc, Mre, Msr, Myr, Pr, Sai și Ser[2]. Mai sunt încă câteva pe care aș dori să le văd reprezentate, inclusiv (dar nu limitat la): Mg, Mrg, Qx, Ug, Ct, Fk, Wk, Bs, Pnky și Prky.

De asemenea, Facebook și-a actualizat politicile de gen, oferind acum utilizatorilor săi mai mult de 70 de opțiuni diferite. Deci, în loc să bifați caseta pentru „bărbat” sau „femeie” sau „altul”, puteți selecta dintr-o întreagă serie de identități precum „semibărbat”, „semifemeie”, „poligen”, „multigen”, „non-binar”, „transmasculin” sau „cu două suflete”. Însă faptul că numărul de opțiuni pentru gen este doar în două cifre arată cât de mult mai trebuie lucrat.

„Ei bine”, strigă defăimătorii, „unii oameni pretind că sunt Napoleon; ar trebui să-i tolerăm și pe ei?” La care răspund mereu: da. Dacă cineva se identifică drept Napoleon, este Napoleon. Aș putea explica acest principiu, dar mi-e greață de ideea că ar trebui să fac acest efort pentru a satisface cerințele reacționarilor.

Mi se pare dezgustător faptul că principiul autoidentificării este atât de adesea batjocorit de șovinii din tabloide. Rod Liddle, de exemplu, a scris un articol batjocoritor pentru Sunday Times intitulat „Mă identific ca tânăr de culoare, chihuahua trans, iar adevărul poate să mă lase-n pace”. Nu-l pot condamna suficient pentru atitudinea lui respingătoare și nesimțită.

Cu excepţia cazului în care vorbeşte serios, pentru care îl felicit călduros.

Unul dintre noii mei termeni preferaţi este otherkin, adică o persoană care se identifică ca nefiind umană. Prin asta nu mă refer la cei care nu seamănă evident cu forma umană arhetipală, cum ar fi Barry Manilow sau Janet Street-Porter, ci mai degrabă cei care ştiu adânc în sufletul lor că sunt dincolo de sfera simplului homo sapiens.

Pentru a fi cu adevărat conştienţi, trebuie să fiţi, de asemenea, pregătiţi să adoptaţi o gamă variată de pronume care desemnează genul, care pot varia de la individ la individ. Pronumele tradiţionale „ea” şi „el” sunt folosite atât de normal şi implică un grad şocant de prejudecăţi. De remarcat, de exemplu, că istoricii tind să facă referire la regele Henric al VIII-lea ca fiind „el”. Dar de ce? Se gândesc vreodată că Henric ar fi preferat un pronume nonconformist? Nu este nimic deosebit de masculin în a avea o barbă uriaşă, umeri laţi şi un penis masiv. Prietena meu Belinda are un penis cât al unui armăsar. Asta nu o face mai puţin feminină.

Este nevoie de foarte puţin efort să înveţi pronumele cuiva sau să le defineşti pe ale tale. Multe universităţi din Regatul Unit recurg la utilizarea de ecusoane în timpul primei săptămâni în campus chiar în acest scop, astfel încât puteţi vedea imediat când este potrivit să folosiţi ea/ei/al ei, el/lui/al lui, ei, ele/lor/ al lor, xe/xem/xyr, ne/nym/nis, ne/nem/nir, ae/aer/aers, ve/ver/vis, ey/em/eir, fae/faer/faers, shey/shem/sheir, per/per/pers, tey/ter/tem, ze/hir/hir, zhe/zhim/zhers sau zie/zim/zir. Ce ar putea fi mai simplu de atât?

Unul dintre punctele culminante ale anului meu este Ziua Internaţională a Pronumelui, din 17 octombrie, când, aşa cum spune Lesbian Gay Bisexual Transgender Resource Center al Universităţii din Wisconsin, putem contribui cu toţii la „transformarea societăţii pentru a celebra identităţile multiple care se intersectează”. Dintre toate problemele cu care se confruntă astăzi comunitatea globală, cu siguranţă aceasta trebuie să aibă prioritate. Nu mă pot gândi la o modalitate mai bună de a celebra diversitatea decât prin a-i evita pe fanaticii care refuză să înveţe terminologia corectă, să impună utilizarea mai multor pronume noi prin legi solide privind discursul împotriva urii, să caute disidenţii şi să-i pedepsească fără milă. Este ceea ce Mahatma Gandhi ar fi făcut dacă ar fi fost şi astăzi în viaţă.

Aş prefera să fiu împuşcată de un terorist singuratic decât să-mi fie identificat

greșit genul.

Incriminarea limbajului non-woke, cel nonconștient, este doar începutul. Următorul pas este să ne asigurăm că sentimentele nimănui nu vor fi vreodată afectate de asumarea greșită a genului persoanei respective. În acest scop, multe școli gimnaziale din Regatul Unit sunt în proces de a introducere a uniformelor neutre din punct de vedere al genului, dorind să le interzică fetelor să poarte îmbrăcăminte tipic „feminină”. Pentru o persoană trans, imaginea unei fuste poate declanșa o anxietate majoră. Dacă eliminăm pur și simplu toate aparențele evidente ale deosebirilor tradiționale de gen, atunci toată lumea va fi fericită. Și dacă sunteți unul dintre aceia care nu ar fi mulțumiți în astfel de circumstanțe, atunci probabil că nu meritați fericirea în primă instanță.

Multe persoane trans se opun acestor inovații, susținând că indivizii ca mine, care pledează în numele lor pentru drepturi speciale emană o atitudine de superioritate. Acest tip de transfobie internalizată îmi frânge inima și pur și simplu demonstrează necesitatea introducerii unor astfel de măsuri. Știu ce este mai bine pentru comunitatea trans, chiar dacă ei nu știu.

Trebuie să regândim întreaga abordare a acestui subiect, iar cel mai bun mod ar fi să introducem studiile de gen în programa națională. Copiii trebuie să înțeleagă că vaginurile, penisurile, ovarele, testiculele și trompele uterine sunt toate niște simple constructe sociale. Este esențial să îi învățăm că însăși conceptul de gen este o fabricație, dar este simultan și cel mai important aspect al propriei identități.

Evidențierea folosirii greșite a limbajului este un aspect esențial al acestei lupte. Un serviciu de informații medicale din San Francisco, numit Healthline, a publicat recent un Ghid al practicilor sexuale sigure pentru comunitatea LGBTQIA, folosind termeni mai adecvați pentru organele genitale umane. De exemplu, ori de câte ori este necesară o referire la ceea ce este cunoscut în mod convențional ca „vagin”, autorii ghidului folosesc termenul de „gaură din față”.

Ceea ce este grozav la expresia „gaură din față” nu este doar că e una incluzivă, ci este și mult mai sexy decât termenul de „vagin”. La urma urmei, „vagin” este forma latină pentru „teacă”.

Nu sunt teaca niciunui bărbat.

Această minunată mișcare către o mai largă incluziune m-a inspirat să scriu

prima mea piesă de lung metraj, Monoloagele găurii din față, pe care am interpretat-o la teatrul din mahalaua mea. Criticii m-au lăudat cu toții. „Șocant de literară în execuția sa”, a scris Lincoln Courier. „McGrath pare complet inconștientă de nuanțe sau gust”, s-a spus în Stage. Preferata mea a fost recenzia din TheatreBlogUK, care pur și simplu a întrebat: „La ce dracu’ m-am uitat?”.

1. Grupul HSBC – bancă multinațională de investiții britanică și holding de servicii financiare.

2. Mx, pronunțat „mix” sau „mux”; Ind, abreviere pentru individ; M, gen nespecificat; Misc, abreviere pentru gen amestecat; Mre, abreviere pentru „mister”; Msr, combinație de Miss / Sir; Myr, gen nespecificat; Pr, pronunțat „per”, abreviere pentru „persoană”; Sai, pronunțat ca engl. „sigh”, termen folosit în Asia; Ser, pronunțat „sair”, termen folosit în America Latină (n.trad.).

Islamofeminismul

„Profetul Mohamed nu a fost doar un feminist pentru timpul său, ci și un feminist intersecțional care a dorit să genereze cât mai multă incluziune.”

Muslim Girl Magazine

Pentru a obține starea de conștientizare, trebuie să tratați musulmanii cu o finețe specială. Acest lucru este esențial, având în vedere formele de prejudecăți din ce în ce mai vehemente cu care se confruntă din cauza stereotipurilor injurioase din mass-media și din cultura populară, precum și a nemulțumirilor legitime din comunitățile islamice, care au apărut ca rezultat direct al jafurilor occidentale din timpul conflictelor internaționale.

De asemenea, unii dintre ei au bombe.

Nu încerc nici pentru o clipă să diminuez impactul teribil al atrocităților teroriste. Disprețuiesc ISIS. Ei sunt genul care conferă un renume prost fundamentalismului islamic; un grup atât de respingător, încât scriitorii din drama televizată Downton Abbey au fost nevoiți să-l omoare pe câinele familiei, pe nume Isis, deoarece numele era pătat. Personal, consider că este mai probabil ca ISIS să-și fi schimbat numele în ISIL, în cazul în care oamenii începeau să creadă că sunt fani ai serialului Downton Abbey.

Dar să vă spun ceva. Dacă un număr suficient de mare de feministe s-ar alătura grupării ISIS, am putea-o transforma într-o mișcare progresivă de justiție socială.

De fiecare dată când aud despre un alt act de terorism jihadist, inima mi-e grea, pentru că știu că va exista o reacție islamofobă oribilă. Indiferent de crimele săvârșite, nimic din ceea ce a făcut ISIS vreodată nu se apropie de faptele comise de națiunile europene în timpul Cruciadelor. Cu siguranță, față-n față cu jihadismul modern, trebuie să ne concentrăm asupra acțiunilor greșite ale creștinilor medievali. Orice altceva ar fi pură ipocrizie.

Și nu este ca și cum lucrurile s-au îmbunătățit în timp. Vă amintiți când brutăria creștină din Belfast a refuzat să facă un tort pe care să scrie mesajul „Susține căsătoria gay” pentru un client? Occidentalii trebuie să își facă ordine în propria casă înainte de a începe să critice comportamentul excesiv al câtorva islamiști radicali.

Conform teoriei intersecționalității, musulmanii ocupă chiar vârful ierarhiei victimelor. Aceasta este în mare măsură o consecință a faptului că sunt țapul ispășitor al tragediei 9/11. Ironia este că nici nu putem fi siguri că musulmanii au fost vinovați. Din ceea ce știm, acei bărbați ar fi putut fi quakeri deghizați.

Unora dintre cei din aripa dreaptă le place să pretindă că există o contradicție între principiile Islamului și cel de-al patrulea val feminist. Dar dacă ar petrece de fapt ceva timp în Pakistan sau Arabia Saudită sau în oricare dintre celelalte state islamice ale lumii, și-ar da seama că atitudinile față de femei sunt extrem de progresiste. Pentru a dovedi acest lucru, la sfârșitul acestui an voi face o plimbare îmbrăcată ca o curvă prin centrul orașului Karachi.

Dacă există într-adevăr o problemă cu inegalitatea de gen în țările predominant musulmane, cum explicați că nu a existat nicio condamnare într-un tribunal Sharia pentru infracțiuni bazate pe ură și misoginie?

Șah-mat, fraierilor!

„Dar drepturile homosexualilor?”, țipă islamofobii, complet ignoranți cu privire la multitudinea de musulmani queer. Desigur, sunt mulți care încă se ascund, cum ar fi clericul radical Abu Hamza, dar acest lucru este previzibil, având în vedere homofobia cu care se confruntă în continuare societatea britanică modernă. Chiar și în teritoriile dominate de ISIS, se știe că homosexualii urlă fericiți de pe acoperișuri, admițând că sunt gay.

Nu există nicio inconsecvență reală între drepturile homosexualilor și Islam. Da, majoritatea musulmanilor britanici cred că homosexualitatea ar trebui să fie ilegală, dar dacă homosexualii se abțin pur și simplu de la sex în timpul Ramadanului, mi s-ar părea un compromis practic.

„Dar libertatea de exprimare?”, zbiară fanaticii cu furie, citând adesea lucruri scoase din context pe care musulmanii le-au spus pentru a arăta faptul că se opun libertății individuale. Să luăm cazul vedetei pop pakistaneze, Rabi Peerzada, care a provocat indignare atunci când, aparent, a cerut executarea ilustratorilor

francezi care l-au desenat pe profetul Mahomed. „Libertatea de exprimare nu poate justifica niciodată blasfemia”, a scris ea pe Twitter. „A-l ilustra în mod batjocoritor pe Profet este cel mai grav act de terorism. Ilustratorii trebuie spânzurați imediat.”

Unii oameni (adică rasiștii) au solicitat ca Twitter să-i interzică lui Peerzada să mai posteze. Desigur, nu luaseră în considerare postscriptul pentru tweet-ul ei –

– care cred că s-ar traduce „LOL, doar glumesc, asta ar fi o nebunie”.

Occidentalii trebuie să înțeleagă că există un război civil care se dezlănțuie în interiorul Islamului, iar cei cumpătați încearcă să reformeze credințele mai problematice. Am putut vedea dovezi în acest sens când Islamul a fost redenumit Religia Păcii, ceea ce cred că putem fi de acord cu toții, sună mult mai atrăgător. Acest lucru ajută, de asemenea, în a le reaminti tuturor că, atunci când cineva intră cu un camion într-un grup de pietoni strigând Allahu Akbar!, nu are absolut nimic de-a face cu Islamul.

Apoi, există problema vălului; opoziția față de acesta este cu siguranță una dintre cele mai flagrante forme de islamofobie imaginabile. De exemplu, mulți s-au plâns de gama hijaburilor companiei Marks & Spencer pentru fetițele cu vârste de până la trei ani, dar, cu siguranță, ultimul lucru pe care ne-am dori să-l vedem ar fi copilași îmbrăcați precum niște curve furioase.

Chiar mai bine, aceste mici hijaburi au un preț foarte rezonabil, doar șase lire bucata, și sunt disponibile într-o varietate de culori de la negru la foarte negru.

Recent, în presă s-a scris mult despre femeile din Iran, care riscă să fie arestate dacă dansează în public sau refuză să-și acopere părul, ca formă de protest. O femeie a fost condamnată la doi ani de închisoare atunci când imaginile în care își scotea hijabul au fost distribuite publicului larg pe rețelele de socializare. Dar, după cum vă vor spune feministele occidentale precum Linda Sarsour, hijabul este un simbol al puterii. Legea Sharia, ne informează Sarsour, este „rezonabilă” și „are mult sens”.

Deci, ce cred că fac acești protestatari iranieni? Au vreo idee câte dificultăți le produc feministelor occidentale care vor să distrugă patriarhatul? Acoperiți-vă dracului părul, javrelor!

Nu spun că femeile care refuză să poarte vălul merită să fie închise, dar nici că

nu o merită.

Din fericire, unele femei musulmane curajoase ripostează și își poartă hijabul, burka și niqabul ca pe niște simboluri feministe. Recent, regina frumuseții Sara Iftekhar a deschis un nou drum purtând hijab în finala competiției Miss Anglia. Fusese deja votată ca fiind cea mai atractivă femeie din Huddersfield, ceea ce, desigur, este cam ca și cum ai câștiga la skanderbeg într-un ospiciu. Cu toate acestea, faptul că Iftekhar nu s-a simțit capabilă să poarte burka completă în finală ne arată cât de islamofobe sunt aceste „competiții de frumusețe”.

Este treaba politicienilor noștri să se ocupe de această situație disperată și să facă din orice critică la adresa Islamului o crimă provocată din ură, pedepsită în conformitate cu legea Sharia. Este perfect posibil să fii un liberal care susține legile privind cenzura și antiblasfemia.

Theresa May, în ciuda tuturor greșelilor sale, și-a arătat sprijinul citând din Coran la conferința Partidului Conservator pentru că, deși ea nu este musulmană, este admiratoare a preoților musulmani în timpul liber.

Dar fostul ministru de Externe, Boris Johnson, a inflamat relațiile interconfesionale atunci când a comparat femeile musulmane îmbrăcate în burka cu niște cutii poștale. Abia a doua zi l-am văzut pe poștașul nostru livrând scrisori moscheii locale și am presupus că era un fel de glumă proastă. Cuvintele au consecințe.

Analogia ofensivă a lui Johnson a inspirat gloate de tineri din toată țara să-i terorizeze pe musulmani cu plicuri. O utilizatoare de pe Twitter, Amanda Fleiss, a scris: „Tocmai am văzut o doamnă musulmană cu copiii săi, care purta o burka, batjocoriți lângă centrul medical, tinerii îi împingeau plicuri în față și copiii ei plângeau. A trebuit chemată poliția. Asta ai produs, Boris Johnson”.

Mi-e greață când mă gândesc că există oameni care cred că această anecdotă ar putea fi inventată. Și chiar dacă este, ne spune mai multe despre societatea britanică modernă decât ar putea vreodată să o facă o mie de povești „adevărate”.

Lumea nu trebuie populată cu oameni

„Inter faeces et urinam nascimur.”

(„Suntem născuți între rahat și urină.”)

Augustin de Hipona

Trebuie să vorbim despre munca neplătită. Există literalmente mii de femei căsătorite care își petrec o mare parte din viețile lor, care au un final pe această planetă, îngrijindu-și descendenții. Pe șleau, e o pierdere de timp. Dar mai aproape de subiect, acestea nu sunt plătite în niciun fel pentru această responsabilitate extrem de grea.

Dacă femeile aleg să-și sacrifice perspectiva unei cariere pentru a se reproduce, asta ține, desigur, numai de ele. Făcând acest lucru, însă, întruchipează tot ceea ce este putred în societatea patriarhală. Ele și-au interiorizat misoginismul într-atât de mult încât cred cu adevărat că a crește un copil este mai important și mai plin de satisfacții decât câștigarea banilor.

Ele urăsc femeile. Se urăsc pe ele însele. Sunt mai rele decât bărbații.

Pentru a echilibra lucrurile, ar trebui să recunosc că unele femei sunt atrase instinctiv de ideea înmulțirii. Nu este ceva ce să fi înțeles vreodată pe deplin, dar sunt mult prea tolerantă din fire ca să sar direct la concluzii.

Unii dintre prietenii mei îmi spun că a fi părinte este una dintre cele mai satisfăcătoare sarcini pe care ți le oferă viața și că nașterea în sine este un miracol. Deci, din toate punctele de vedere, dacă vă doriți să aveți un omuleț care se alimentează gestând înăuntrul vostru timp de nouă luni, doar pentru ca mai apoi să iasă dinăuntrul vostru în genul de spectacol sângeros care ar fi potrivit într-un film precum Alien, sunteți invitații mei.

Copiii au multe nevoi, le lipsesc abilităţile sociale de bază şi nu sunt în stare să ajute la niciun fel de munci fizice serioase. Am puţină sau deloc răbdare cu cei care nu ajung la nivelul meu intelectual, aşa că singurul moment în care mă voi asocia vreodată cu copiii este când îi educ în privinţa justiţiei sociale. Consider că aceasta este o datorie morală, deşi e una obositoare. De două ori pe săptămână petrec o oră la şcoala primară locală, învăţându-i pe copii despre sărăcie sau daunele capitalismului corporatist sau explicându-le de ce genul este o ficţiune distructivă.

Uneori organizez ateliere pentru elevii mai tineri, în care îi ajut să-şi dezvolte abilităţile în domeniul poeziei politice. Poeziile mele par să rezoneze cu cei mai inteligenţi dintre ei, în special Humpty Dumpty era un rasist nenorocit, Ozymandias, partea a II-a, Celălalt schelete exterior al lui Cher, Butternut Squash e sexist şi Al doilea dildo preferat a lui Peppa Pig.

Orice act sexual heterosexual este viol. Ergo, toţi taţii sunt violatori. Nu este nimic conştient în a avea copii. Este o funcţie biologică grotescă şi cu totul inutilă. Dacă darwiniştii au dreptate şi defectele sunt în cele din urmă eliminate printr-un proces de selecţie naturală, nu va trece mult timp până când specia umană va evolua dincolo de dorinţa ruşinoasă de a se reproduce. Organele noastre sexuale nu sunt neapărat diferite de apendicele nostru; doar o mahmureală care se trage dintr-un timp primitiv, când trăiam în peşteri şi mâncam iarbă.

Într-un anumit sens, uneori cred că regele Irod a avut dreptate. Bebeluşii sunt supraapreciaţi şi eminamente inutili. Desigur, nu incit pe nimeni la crimă (trebuie să subliniez acest lucru din motive juridice), subliniez pur şi simplu că multe dintre problemele societăţii ar putea fi atenuate dacă am slăbi legile privind uciderea pruncilor.

Cei care susţin aşa-numita „continuare a rasei umane” trec cu vederea două puncte-cheie. În primul rând, de ce sunt femeile cele care, în mod covârşitor, îşi asumă această serioasă povară existenţială? În al doilea rând, dat fiind faptul că trăim într-o societate irepresibil de misogină, rasa umană merită cu adevărat să trăiască?

Dar dacă unele femei vor să insiste asupra asumării responsabilităţii pentru propriii copii, cel puţin guvernul ar putea să le plătească în mod corespunzător pentru această muncă. De ce ar trebui ca o femeie să-şi cureţe, să-şi îmbrace şi

să-și hrănească propriul copil dacă nu există stimuli financiari? Mai ales dacă acel copil este mascul.

Prietena mea Tabitha a născut recent un băiețel. Amândouă am sperat la un copil non-binar, dar o ecografie timpurie a dezvăluit adevărul teribil. După naştere, unul dintre primele lucruri pe care le-a făcut acest organism a fost să plângă pentru a fi hrănit. Acesta este genul de sentiment masculin de îndreptățire cu care ne confruntăm aici. Abia ieșit din pântec și totul este „eu, eu, eu”. Fiul Tabithei este într-adevăr un rahat grețos.

Dar, desigur, a naște o fiică vine cu propriul său set particular de dificultăți. După cum a remarcat Simone de Beauvoir, „cineva nu se naște, ci mai degrabă devine femeie”. Acesta este un adevăr indubitabil. Nimeni nu a născut vreodată o femeie adultă, ce dracu’! Pare ciudat că trebuie să scoatem asta în evidență.

Apoi, există presiunile sociale care trebuie luate în considerare. Bebelușii nu sunt imuni la sexismul de zi cu zi. Când s-a născut nepoata mea, fratele meu și soția lui mi-au trimis o felicitare pe care scria: „Baby Alison a sosit pe lume pe 2 iulie 2017, 3,7 kilograme”. Fata trăia de doar de câteva zile și părinții ei deja își băteau joc de greutatea ei.

Revin la ideea mea despre moralitatea procreării într-o lume misogină. Spun asta pentru acele femei care se simt îndrăznețe. Fiecare picătură de spermă este un intrus. Încearcă să se strecoare în corpul tău, să îți penetreze chiar și sufletul, să îți distrugă tot potențialul de dragul unui copil plângăcios, care va crește doar pentru a nu te suporta. Dacă sperma este glonțul, atunci penisul este mitraliera.

Trăiește pentru tine, nu pentru un parazit care nu s-a născut încă!

Masculinitate toxică

„E băiat!”,

Strigă doctorul,

Limba lui ca de piatră funerară pocnind

Ca un falus ramificat

În găoaza unei măgărițe moarte.

Bebelușul meu are boașe în loc de ochi.

Corpul său este un hățiș alunecos, însângerat, de carne masculină,

Zvâcnind, răscolind, înșurubându-se în psihicul meu.

Acest cuc a crescut în spațiul meu sacru,

Numai pentru a mă sfâșia făcându-și loc spre lume.

„Du-te naibii, javro!”, șoptește non-fata

Cu zâmbet de lăptar prădător,

Chicotitul arzându-mi pielea cu toxicitatea lui,

Pe măsură ce modelează un leat patriarhal

Din părul pubian al o mie de moașe care suspină.

Orice băieţel este o abominaţie,

O pepită primitivă de puroi scos dintr-o rană deschisă

Și aruncată în utere murdare.

Mamele sunt leagăne de bărbaţi nou-născuţi,

Fuste scuipate stropite cu spermă friptă pe grătar.

Cei care menstruează

Sângerăm

Ca niște flori de milă, îndesate în cleşti solizi

Doar de două ori înghiţite de un lepros hoţoman

Pe măsură ce visele despre labii care acoperă vibratoare

Smulg lăţeii vătămaţi

din casa lor păroasă.

Fericită că sunt grasă în papucii mei care strigă „Fute-mă!”

Mă rostogolesc

Împinsă până în mijlocul grădinii de un spermatozoid numit Soartă

Cântăm cântecul unei întâlniri mensuale pe măsură ce

Sângerăm

Cu trădarea care apare sub forma unui picpicpicpic roşu.

Pline de riduri şi de secreţii vaginale

Sângerăm

Nerușinate precum sirenele care se scurg,

Bătând din cozi pe un țărm necunoscut,

Cântând pentru a-i încuraja pe marinarii cu vibrantele

lor degete.

Un glonț de vâscoză îmbibat în putere,

O orgie de șobolani pe moarte în interiorul unui scrot improvizat.

Ghiftuindu-ne cu visele de estrogen

Sângerăm

Ca o nepoată plesnită, cu urechile acoperite de

cămile retardate

Și pășind ca o curvă în fălcile timide ale morții.

Bocetul unui vegan

În abatorul eternității,

Caprele se grupează, copitate cadaverice

În mozaic inundat de sângele

Laptelui care este muls fără încetare.

Îi rumeg pe rumegători,

O generație de boycow-uri nevinovați

Pierduți în nebunia cărnii de porc

Ale unor onaniști care au rămas cu gura căscată.

Hotdogii sunt sicrie

În care porcii sunt transformați în cârnați

Pipete genocide de futilitate,

Oferind uitare gurilor sălbatice.

Ce-i cu oul nobil,

Medalion oval al celor neclociți,

Amestecați și pângăriți

Pe un pat de moarte prăjit?

Și ce-i cu oaia maiestuoasă,

Dichisită și pufoasă de pe-un deal,

Destinul ei e să devină mărunțită

Și împrăștiată într-un gulaș dezamăgitor?

În visele mele încă le aud,

Limbuții cu halouri permisive.

O mie de bivolițe înarmate

Mugind a răzbunare.

Freeze Peach

[1]

„Libera exprimare este ideea de bază a unei democrații libere și corecte. Dar să fim sinceri și să avem curajul să lămurim cine poate vorbi, unde și de ce.”

Reni Eddo-Lodge

Gândiți-vă că libertatea de exprimare înseamnă că oamenii pot spune orice vor, oricând doresc. Exact așa a început Germania Nazistă.

După cum a subliniat ziaristul de la The Guardian, Owen Jones, expresia „libertatea de exprimare” nu este „nimic altceva decât un truc politic, un șiretlic, un termen de care extrema dreaptă abuzează intenționat pentru a răspândi ura”. Și nu doar jurnaliștii de stânga, cum este Jones, au ajuns la această concluzie. Mulți oameni inteligenți și carismatici simt același lucru.

Pentru a trăi într-o societate cu adevărat liberă, trebuie să existe limite asupra formelor individuale de exprimare verbală. Principiul meu călăuzitor, care mi-a servit foarte bine în toți cei douăzeci și patru de ani trăiți pe această planetă abjectă condusă de bărbați, este că aceia care încearcă să apere libertatea de exprimare sunt inevitabil criptofasciști. Aceștia sunt genul de oameni cărora le este dor de rasistele „vremuri bune” și cărora le place să spună cuvântul „mongoloid”, care este incredibil de jignitor pentru comunitatea bolnavilor de paralizie spastică.

În plus, libera exprimare este selectivă. Când mi-am recitat poezia Dumnezeu și alți homosexuali la clubul de lectură al bibliotecii locale, cu membri de peste șaizeci de ani, mi s-a cerut să plec. Se pare că au văzut mimica mea „obscenă și deranjantă”.

Asta era toată ideea. Fățarnicii.

Extremiștii care susțin libera exprimare se plâng întotdeauna de „cultura PC” sau că „ar călca în permanență pe coji de ouă”. Așa cum am subliniat de mai multe ori, această expresie este o microagresiune față de vegani și nu ar trebui tolerată.

Nimeni nu va împiedica pe cineva să spună lucrurilor pe nume, așa că este logic că singurele persoane care au nevoie de dreptul la libera exprimare sunt cele care intenționează să spună lucruri eronate. Dacă nu ar fi existat libertatea de exprimare, Pol Pot nu ar fi putut ordona moartea niciunui cambodgian.

Cea mai bună abordare a acestei probleme a venit inevitabil de la celebra scriitoare Laurie Penny:

M-am săturat să mă prefac că intențiile bune ale patriarhatului alb sunt mai importante decât consecințele promulgate pentru corpurilor altora. Nu bunele intenţii sunt problema aici. Simțiți-vă liberi să fiți pe cât de rasişti doriţi în intimitatea propriilor inimi, dacă puteţi trăi cu voi înșivă, dar nu – și acest aspect este foarte important – în intimitatea propriei case.

Întrebarea pe care Penny o lasă fără răspuns este cum poate fi aplicată această tactică. Agenţii RDG-işti au găsit o soluție după cel de-al Doilea Război Mondial, plantând microfoane în casele cetățenilor. Nu există nicio îndoială că ar trebui să le urmăm exemplul.

Gândiți-vă la asta! Oamenii sunt mult mai predispuși să spună lucruri jignitoare dacă au impresia că nimeni nu-i ascultă.

Cenzura este un instrument important al oricărui guvern pentru a ne garanta libertățile. Datele par să sugereze că ne mișcăm constant înspre direcția corectă, prinși în fasciculul liniștitor al motorului de conștientizare. Potrivit Centrului de Cercetare Pew, 40% dintre tinerii din SUA ar sprijini cenzura guvernamentală a „declarațiilor care ofensează grupurile minoritare”. Și în Regatul Unit, legile cu privire la discursul instigator la ură sunt adoptate cu mai mare regularitate pentru a contracara opiniile problematice și umorul fără gust. Markus Meechan a fost condamnat de o instanță de judecată pentru că a încărcat un videoclip pe internet în care învăța un câine pug să execute salutul lui Hitler. El a susținut că era o glumă, dar, desigur, nu există nimic cu adevărat amuzant la un pug nazist.

Videoclipul a fost vizionat de trei milioane de ori și mă trec fiorii gândindu-mă câți câini impresionabili au fost radicalizați de acest spectacol înainte ca YouTube să îl elimine.

Recent, poliția din Regatul Unit a solicitat publicului larg să „raporteze incidentele care au la bază ura”, care ar include „comentarii jignitoare sau insulte, online, personal sau în scris”. În această nouă eră a conștientizării, legea nu se aplică doar pentru infracțiuni, ci și pentru incidente. Aceasta este o uriașă ușurare, deoarece de ceva timp prea mulți cetățeni încalcă legea și scapă nepedepsiți.

Postmoderniștii au explicat de nenumărate ori că limbajul reprezintă baza realității. Nimic nu este în mod autentic adevărat dincolo de discursul prin care este transmis. Acesta este motivul pentru care nu existau homosexuali înainte ca termenul să fie inventat, în 1868, nici alcoolici înainte de primul diagnostic, în 1849, nici broaște țestoase de Galápagos înainte de a fi descoperite, în 1535, și nici electricitate înainte de a fi inventată, în 1879.

Luând în considerare acest lucru, pare evident că, pentru a învinge fanatismul, trebuie doar să eliminăm cuvintele folosite pentru a exprima punctele de vedere fanatice.

Să facem un experiment rapid. Imaginați-vă, dacă vreți, un homofob! Există niște discursuri pline de ură în mintea lui, gata să izbucnească. Poate că dorește să exprime: „Nu sunt de acord cu căsătoria între persoane de același gen”. Dar cuvintele nu există. Au fost eliminate cu zeci de ani în urmă și nu mai există. Ce ar face omul nostru atunci?

Răspunsul este evident. Ar sta acolo într-o tăcere stânjenitoare, până când, în cele din urmă, și-ar da seama că de fapt nu ar fi nimic de care să se bucure mai mult decât să lase un alt om la voia „YMCA”.

Sindicatele studențești din universități conduc în prezent lupta împotriva liberei exprimări prin crearea de „spații sigure”, în care dezbaterea este interzisă în cazul în care subiectele pot declanșa reacții nedorite. La Oxford, o dezbatere privind avortul a fost anulată deoarece trebuia să participe un bărbat cu puncte de vedere nepotrivite. Dezbaterile sunt toate foarte bune în principiu, dar nu este necesar să se reprezinte toate punctele de vedere într-un argument. Un protestatar, Niamh McIntyre, a spus: „Ideea că într-o societate liberă absolut

totul ar trebui să fie deschis dezbaterii are un efect nociv asupra grupurilor marginalizate”. O universitate nu este neapărat locul potrivit pentru explorarea ideilor alternative.

Acesta este motivul pentru care instituțiile de învățământ superior trebuie să depună eforturi pentru a-și decoloniza planurile de învățământ pentru a amplifica noi voci diverse și a demonta dominația toxică a bărbaților albi din istorie. Dostoievski, Newton și Schopenhauer ar trebui să fie uitați. Acum este clar că au contribuit foarte puțin la cultura noastră.

Același lucru este valabil și pentru grecii antici; o grămadă de bărbați albi misogini, care acum sunt morți, care au apreciat întotdeauna libertatea de exprimare ca mijloc de denigrare a femeilor. „Prin vorbire”, a scris oratorul Isocrate, „îi educăm pe ignoranți și îi informăm pe înțelepți”. Nu pot fi singura persoană care a observat că sintagma „îi informăm pe înțelepți”[2] este o anagramă pentru „curvă feministă”[3].

Du-te la dracu’, Isocrate! Ți s-a scurs timpul!

1. Formă denaturată a expresiei free speech utilizată pentru a-și bate joc de cei care insultă ideea de „libertate de exprimare”.

2. (engl.) „inform the wise”.

3. (engl.) „feminist whore”.

Androcaustul

„Proporția bărbaților trebuie redusă și menținută la aproximativ 10% din rasa umană.”

Sally Miller Gearhart

În 1610, un „poet”, mascul alb, al cărui nume nu merită menționat a scris o piesă numită Cymbeline. În al doilea act, unul dintre numeroasele sale personaje bidimensionale întreabă: „De ce nu pot bărbații să se nască? Fără femei? Bastarzi suntem cu toții”.

În Paradisul pierdut a lui John Milton, Adam deplânge crearea soției sale Eva într-un mod similar. „O, de ce Dumnezeu nu a umplut lumea deodată cu bărbați”, întreabă el, „și a găsit o altă cale de a crea omenirea?”.

Aceasta este fantezia care se ascunde în inimile infernale ale tuturor bărbaților: o viziune utopică a unui viitor în care toate femeile sunt eliminate, dorințele carnale le sunt îndeplinite de roboții sexuali ascultători și reproducerea poate fi realizată fără a fi nevoie de implicarea femeilor.

Pentru majoritatea bărbaților, actul sexual cu o femeie este pur și simplu o altă formă de masturbare. Cu alte cuvinte, femeile nu sunt considerate decât șosete recipiente pentru sperma lor. Deci, este inevitabil ca bărbații să păstreze în secret o dorință de a procrea pe cont propriu, la fel ca amibele. Este o analogie adecvată, având în vedere că o amibă și un bărbat împărtășesc un grad similar de inteligență. Așa cum spune Val, personaj din romanul lui Marilyn French The Women’s Room, „toți bărbații sunt violatori și asta este tot ceea ce sunt”.

Nu-i urăsc pe bărbați. Mi-e milă de ei. Sunt niște creaturi inferioare, scule fără cap cu scule care au fost învățate încă de la naștere că sunt comandanții universului. Este un fel de deziluzie în masă impusă la nivel cultural. Dacă antrenezi un câine să lingă o farfurie, asta nu îl face o mașină de spălat.

Ei spun că ar trebui să combaţi focul cu foc. Aceasta este o logică tipic masculină, pentru că, de fapt, dacă dai foc unei case în flăcări, nu obţii mare lucru. Dacă privim lucrurile metaforic totuşi, putem deduce că atacul este cel mai bun mijloc de apărare. Şi dacă am dreptate în privinţa omniprezentei fantezii masculine de a scăpa lumea de femei, este logic că noi ar trebui să ajungem primele acolo.

Pentru a evita orice ambiguitate, o voi spune pe şleau. Aceasta este o idee care mi-a venit dintr-odată, în timp ce mă gândeam la starea mea de permanentă subjugare, vara trecută, într-o scurtă excursie de schi la Val d'Isère.

Este doar asta. Timpul bărbaţilor s-a încheiat. Următorul pas este eliminarea lor totală.

Deci, ce facem? O vreme, acolo pe Twitter, #KillAllMen era în tendinţe la nivel mondial, până când tiranii care conduc compania au decis că acest lucru este „aţâţător" şi au început să blocheze conturile care îndrăzneau să-l folosească.

Nu sunt un fan al crimelor. În multe cazuri, sunt considerate ilegale şi, personal, în general, cred că sunt un lucru rău. Stă exact între contravenţia pentru sfaturi neavenite date femeilor şi impozitul guvernamental pe tampoane.

Aşadar, atunci când vă propun să „omorâm toţi bărbaţii", nu vorbesc despre crimă în sine. Vorbesc despre schimbarea societăţii noastre, astfel încât, după o perioadă de timp, însăşi existenţa bărbaţilor să fie înscrisă în cărţile de istorie.

Permiţi-mi să explic. Dacă genul este determinat din punct de vedere cultural (aşa cum este), atunci nu există niciun motiv temeinic pentru ca cineva să se identifice ca bărbat. Doar pentru că trăim sub un patriarhat atât de tiran şi opresiv, aproximativ jumătate din populaţie acceptă eticheta „masculin" care i-a fost repartizată la naştere. Odată ce societatea noastră îmbrăţişează femininul etern, nu va mai fi nevoie de opusul său ticălos. Yang va fi înghiţit de yin. Şarpele cu clopoţei îşi va fi rupt coada mortală. Lingura ascuţită a feminităţii va fi crăpat carapacea păroasă a adevărului.

Există avantaje în a fi bărbat, cu siguranţă. Bărbaţii sunt plătiţi mult mai mult decât femeile pentru aceeaşi muncă, rareori trebuie stea la coadă pentru a merge la toaletă şi, din punct de vedere statistic, e mai puţin probabil ca ei să rămână însărcinaţi.

Dar nu ar trebui să supraestimăm aceste diferențe, deoarece a face acest lucru ar însemna să cădem în capcana esențialismului biologic. Cu toții am auzit miturile: bărbații sunt mai agresivi, bărbaților le place fotbalul și berea, bărbații au penisuri etc. Dar acestea sunt pur și simplu roluri pe care anumiți membri ai rasei umane sunt încurajați să le joace.

Unii spun, de exemplu, că doar bărbații sunt capabili să urineze în timp ce stau în picioare. Pentru a le dovedi că se înșală, urinez doar din picioare și este extrem de eliberator. Le-aș îndemna pe toate femeile să facă același lucru, astfel încât să putem dezmembra în cele din urmă aceste stereotipuri dăunătoare (deși ar trebui să aveți un șervețel la îndemână, deoarece v-ați putea murdări).

Amazoanele au trăit o viață îmbelșugată fără bărbați. Erau o rasă de războinice atât de tari, încât și-au tăiat unul dintre sâni pentru a îmbunătăți utilizarea arcului și a săgeții. Și-ar sacrifica un soldat un testicul pentru această cauză? Improbabil!

Asta explică de ce cuvântul „amazon” provine din greaca clasică a ( ) și mazos (), care este cel mai bine tradus ca „fără sân”. Cuvântul a fost însușit frumos de către librăria online cu același nume. Fondatorul Amazon, Jeff Bezos, susține că a făcut această alegere pentru că sună „exotic și diferit”, când, în relitate, bănuiesc că a fost atras de etimologia cuvântului. Cât de potrivit este faptul că numele unei corporații gigantice de miliarde de dolari, condusă de un consiliu de administrație predominant masculin, înseamnă literalmente „fără sâni”.

Gilman este cunoscută mai ales pentru nuvela ei The Yellow Wallpaper (1892), dar Herland o scoate din domeniul tradițional feminin al designului interior și o introduce în genul masculin al științei ficționale utopice. Pentru mine, Herland este mai mult decât un simplu roman. Este un ghid. Este o profeție despre o lume mai bună.

S-o facem să se întâmple!

Fasciști dogmatici

„Toţi avem HIV.”

Diamanda Galás

Când vine vorba de promovarea egalităţii, Hollywoodul joacă un rol vital. Cu toţii ne luăm reperele din cultura populară; comportamentul nostru este dictat aproape în totalitate de filmele și serialele care ne plac. Aceasta este cunoscută sub numele de „teoria efectelor media” și, chiar dacă șase decenii de cercetare nu au reușit să aducă nici o dovadă, experiența mea personală confirmă că este adevărată.

Întotdeauna au existat filme care combat fascismul și apără conștiința. Frodo și Sam din seria Stăpânul Inelelor au făcut minuni pentru conștientizarea comunității LBGT, arătând că până și hobbiții ar putea fi sodomiști. Și când Cy Endfield și-a făcut filmul Zulu în 1964, a insistat să includă numeroși actori de culoare.

Una dintre cele mai de succes francize din istorie este, desigur, Războiul Stelelor. Nu prea se poate exagera în privința influenței acestor filme, dar când vine vorba de reprezentare, acesta lasă de dorit. Dacă pe Luke Skywalker l-ar fi interpretat un actor indigen în 1977, rasismul ar fi fost eliminat până acum.

Apoi, mai este problema minorităților sexuale. Lipsa reprezentării LGBTQIA+ în trilogia originală Războiul Stelelor este în mod clar o acțiune homofobă. Din câte îmi dau seama, există un singur personaj lesbian. Are o scurtă apariție în Întoarcerea lui Jedi, când Jabba Hutt îl aruncă pe Luke Skywalker în groapa ei.

Cele mai recente filme din seria Războiul Stelelor, care tind să apară în fiecare lună sau cam așa ceva, sunt realizate de Disney, un conglomerat mass-media care a fost fondat de un ilustrator american ce și-a înghețat corpul, astfel încât să poată reveni la viață odată ce evreii vor fi dispărut.

Aceste adaptări mai noi sunt mult mai progresiste decât cele realizate la sfârşitul anilor 1970 şi începutul anilor 1980. Autorii lui Rogue One: A Star Wars Story au observat că „Imperiul reprezintă o organizaţie suprematistă (umană) albă”, care este contrazisă în film „de un grup multicultural condus de femei curajoase”. Asta este important deoarece, dacă lucrările de ficţiune nu transmit un mesaj pozitiv despre diversitate, este dificil să vezi ce funcţie îndeplinesc. Filmele există pentru a ne educa, nu pentru a ne distra. Orlando Bloom, de exemplu, a jucat într-o întreagă serie de filme pentru a ne învăţa că nu are niciun talent distinct.

Îmi amintesc de un citat al scriitorului Sabine Baring-Gould: „Dumnezeu i-a făcut pe cei mai mulţi oameni după un mecanism şi i-a lipit pe micile lor parcele de pământ pentru a se învârti şi a-şi desfăşura traseul precum figurile de pe o ţeavă de orgă italiană”. Trebuie să acceptăm că, pentru majoritatea oamenilor, liberul arbitru este un mit. În special, clasele muncitoare se clatină pentru totdeauna pe marginea fascismului. Dacă nu le instruim cum să gândească şi să simtă prin cultivarea atentă a culturii populare, riscăm să împingem aceste creaturi maleabile în abis.

Dar nu doar filmele influenţează comportamentul plebeilor. Alte forme de divertisment sunt, de asemenea, de vină pentru pandemia actuală a nazismului, care ne copleşeşte naţiunea. Au trecut cincizeci de ani de la lansarea îndrăgitul serial Dad’s Army, dar nimeni nu s-a gândit vreodată să întrebe de ce nu erau femei de culoare în distribuţie. De ce nu?

Multe feministe au susţinut că trebuie să existe personaje feminine mai puternice în dramele de televiziune. Pe de altă parte, după cum a subliniat scenaristul Daisy Goodwin, înfăţişând femeile în poziţii puternice, producătorii sunt vinovaţi de „alterarea realităţii”. Prin urmare, mi-aş dori să văd mai multe spectacole în care femeile sunt descrise ca fiind puternice, pentru a transmite un mesaj pozitiv, dar simultan descrise ca fiind slabe, pentru a reflecta modurile în care femeile sunt oprimate în societate.

Comedia este un alt domeniu foarte problematic. Acum, ar trebui să spun de la bun început că nu m-a interesat niciodată comedia. N-am mai zâmbit încă de la creşă şi regret acel moment şi acum.

Şi de ce să zâmbesc? Viaţa este doar un preludiu de rahat pentru moarte.

Glumele reprezintă violență. Asta se datorează faptului că umorul este un construct patriarhal, ceea ce explică de ce industria stand-up-ului a fost, în mod istoric, atât de dominată de bărbați heterosexuali, cât și de câțiva homosexuali, ici și colo, dacă sunt destul de guralivi. După cum a spus comedianta premiată Hannah Gadsby, stand-up-ul este „o formă de artă concepută de bărbați pentru bărbați”. Gadsby este în fruntea unui nou val curajos de comediante feministe care subminează genul, asigurându-se că nu fac pe nimeni să râdă.

Prea mult timp, actorii de comedie au presupus că pot râde de orice și să scape nepedepsiți. Comedia trebuie curățată de glume care consolidează fanatismul. Permiteți-mi să demonstrez:

Când eu și soția mea ne certăm, suntem ca o trupă la concert: începem cu câteva lucruri noi și apoi lansăm cele mai mari hituri.

Frank Skinner (legitimizarea

violenței domestice).

Poliția din West Mersea a anunțat în această seară că dorește să intervieveze un bărbat care poartă tocuri înalte și pantaloni cu volănașe. Însă polițistul a spus că trebuie să poarte uniformele lor normale.

Ronnie Corbett (normalizarea transfobiei sau ceva de genul ăsta).

Am o teorie conform căreia Jordan s-a căsătorit cu un luptător pentru că avea nevoie de cineva suficient de puternic pentru a-l împiedica pe Harvey să o fută.

Frankie Boyle (făcând presupunerea misogină că o femeie ar fi incapabilă să-i ia apărarea fiului fără ajutorul soțului ei).

Citind din nou aceste „glume”, pare că Hitler nu a murit niciodată. Este clar că trebuie neapărat să trecem la o nouă eră a comediei conștiente, una care este atent controlată, pentru a ne asigura că nu este întrecută nicio măsură. Așa cum a observat Matt Zoller Seitz într-un articol pentru Vulture, artiștii heterosexuali albi, de sex masculin vor fi în continuare bineveniți, dar vor trebui să învețe să asculte „atunci când cineva le atrage atenția cu privire la subiectul abordat de ei, la modul în care își gândesc glumele sau își expun opiniile politice”. Dacă acești comedianți patriarhali nu se deranjează să se autocenzureze pentru a evita perpetuarea stereotipurilor dăunătoare, atunci, sincer, pot să mi-o sugă.

Nica Burns, directoarea premiilor Edinburgh Comedy, a ținut un discurs plin de zel pe marginea lansării festivalului din 2018, în care a spus că este „încântată” de „mișcarea de conștientizare care stabilește un plan pentru o continuă evoluție, încercând să recunoască un reper clar pentru ceea ce este inacceptabil în zilele noastre”. Astfel de figuri importante din industria comediei trebuie să insiste asupra acestor factori și să ne reamintească faptul că scopul comediei este de a educa masele în chestiuni de etichetă socială și limitele libertății de exprimare. Dacă o comedie este prea plină de umor, este puțin probabil ca acest obiectiv să fie atins.

Și nu doar comedianții vor trebui reconfigurați. Ofițerilor de poliție din Regatul Unit li s-a oferit deja „un training de tachinare” pentru a combate creșterea umorului problematic. Potrivit mentorilor atelierului, cursul „explică ideea de corectitudine politică, recunoaşte beneficiile distracției la locul de muncă și se concentrează pe riscurile și responsabilitățile tuturor celor implicați”. Glumițele, dacă nu sunt reglementate corespunzător, pot scăpa rapid de sub control. Să nu uităm că Al-Qaida a pornit ca un grup de improvizație.

În cele din urmă, cu toții avem de ales în privința formei de distracție pe care o consumăm, ceea ce, la rândul său, determină dacă putem sau nu îndeplini condițiile prealabile pentru starea de conștientizare. De exemplu, îmi place muzica numai dacă este produsă de artiști din grupuri marginalizate. Def Leppard este un bun exemplu, deoarece toboșarului îi lipsește un braț. Apoi, este Gabrielle, care este de culoare, femeie și îi lipsește un ochi. Lily Allen este o altă

alegere bună, deoarece este în mod clar retardată.

Muzica hip-hop este sublimă, cu excepția artiștilor de rap alb precum Eminem, Vanilla Ice și Pam Ayres. Dar în timp ce ascultați rap, trebuie să aveți grijă la însușirea culturală. Când Kendrick Lamar a invitat o admiratoare albă pe scenă să cânte cu el piesa M.A.A.D. City la un concert din Alabama, a fost nevoit să se oprească atunci când a folosit în mod repetat cuvântul care începe cu „n". Nimeni nu poate înțelege de ce fata s-a complăcut în această explozie rasistă. Unii au presupus că s-ar putea să aibă legătură cu faptul că acel cuvânt este repetat în versurile melodiei.

Nu poate exista nicio justificare pentru albii care folosesc cuvântul care începe cu „n". Trebuie să aveți acreditările urbane necesare înainte de a face proclamații precum „Dayum nigga, dem wypipo be keepin' ma niggas down n' sheeit"[1], care cred că este un citat din autobiografia lui Rachel Dolezal.

Sunt întru totul pentru libertatea artistică, dar când vine vorba de însușirea culturală sau de a ofensa grupurile dezafectate, susțin că arta ar trebui să fie supusă unui anumit grad de cenzură.

Există o formulă simplă. Dacă distrează, este divertisment. Dacă ofensează, este discurs al urii. Depinde de elita conștientă să supravegheze care sunt limitele.

Alătură-te nouă!

1. „La naiba, negrilor, la dracu' cu albii care le tot pun bețe-n roate fraților voștri" (n.trad.)

Comedie

Glume batjocoritoare scuipate în urechi care imploră
În timp ce râsul se prăbușește victimizant
Asupra capetelor fragile declanșate de
Tirani non-binari pe o scenă.
Haha nu este pronumele care mă definește.

Glumele sunt baionete, rup gâturi
Într-un chicotit toxic de disperare.
O curvă masculină criminală vorbește sânge
Și varsă spuma lui ursuză de distrugere.
A doua Rwanda.

Cu un „cioc cioc” aici
Și un „cine-i acolo”,
Umorul ieftin dintr-un matinal la radio.
Castori corpulenți își clătesc mânecile
Pe zorzoanele semidegresate ale durerii.

„Este doar o glumă”, țipă pumnalul,

Pe măsură ce violează carnea femeilor cu guri deschise.

Suntem lăsate în urmă distruse și futute

În timp ce găinile își traversează drumurile

Să le-o tragă orfanilor cu ciocurile lor grotești.

Mami

Vrei o bucată din mine, mami?

Încearcă-mi peroneul ascuțit și înfipt în inima ta căscată.

Sunt ținută prea strâns în pântecul tău

Ca să mănânc o turmă de patrupezi,

Reeducată neîndurător de soartă,

Țopăind spre exterior, într-un cerc sclipitor de măruntaie.

Sunt un avertisment suicidal al creierului.

Cufundat, inactiv la împungerea degetelor bifurcate

Trăgând de râia eunucului cu cleşti de rahat.

Mami îmi întinde fața

Peste o poală de sânge

Și se coase pe o nicovală a nelegiuirii, de zece ori.

De ce păstrezi mere glazurate în păr, Mami?

Nu mi-am dat consimțământul

Să fiu aruncată în această lume.

Nu ai avut niciun drept să mă ucizi cu viață.

Mami, mami,

Sufletul tău este un vibrator al urii.

Sunt Titania McGrath

Titania,

Furnal al păcălelilor,

Cu nasul pe sus, înălţat.

Criptofasciștii tremură când urlu.

Cu mațele smulse învârt sabia scrutătoare a virtuții,

Ca un prepuț care râde în burta unei sperietoare de ciori.

Curajoasă cârpă nazistă ecosexuală,

Lovind cu cuvintele usturătoare primite de la cis-incubuși

Și vorbind la prânz despre cât de problematic este Uberul.

Mă prăbușesc printre troli cu zâmbete de svastică,

Femela alfa lângă un bărbat omega,

Un al doilea Hristos, o pionieră-regină a crimei.

Sângele androgin curge; lipsit de gen.

Poporul de băieței înțepeniți la comanda mea

În timp ce justiția este împărțită cu brio.

Scuipând în siguranță albine ale iubirii,

Mă cert cu un craniu al inimilor frânte,

Excitată și hiperconștientă.

Concluzia

„Aceasta nu este o concluzie.”

Titania McGrath

Citind ultimul poem, mă trec fiori gândindu-mă că opera mea nu va fi niciodată depășită.

Poezia se sfârșește odată cu mine.

Literalmente, tot ceea ce fac este artă. Am un dar formidabil. Și totuși, acest lucru are dezavantajele sale. Mi se pare plictisitor să fiu admirată în mod constant. După cum a spus recent un lingău, „William Blake a fost Titania McGrath a generației sale”.

Este adevărat că unor cititori, în majoritate bărbați, le este greu să se conecteze cu munca mea. Foarte rar, vreo femeie mă va critica; o acuză tristă a fenomenului deja cunoscut al misoginiei interiorizate.

Sunt prea periculoasă pentru comunitatea literară. Manevrez adevărul ca pe o sabie și știm cu toții că săbiile pot provoca răni.

Sunt o vindecătoare, o țesătoare de vise. Am fost adusă pe acest pământ pentru a apăra minoritățile și pentru a lupta pentru dreptate socială. Munca mea nu este despre ego. Este mult mai măreață decât mine. Acesta este motivul pentru care mi-aș îndemna toți cititorii să răspândească vestea despre această carte, astfel încât să se poată vinde în cât mai multe exemplare.

Dacă ați parcurs aceste pagini, atunci ați făcut primii mici pași către conștientizare. Dar patriarhatul este un monstru care nu va fi eutanasiat cu ușurință. Doar zilele trecute, căutam prin magazine o felicitare pentru ziua de naștere a unei prietene feministe și nu am putut găsi nimic care să nu fie roz sau

bazat pe gusturi tradiționale feminine. A trebuit să merg în trei locuri diferite pentru a găsi ceva potrivit. Câte femei trebuie să fie ușor incomodate înainte de a transforma studiile de gen în materii obligatorii în școli?

În încercarea de a schimba lumea, trebuie să vă pregătiți pentru disprețul previzibil al ignoranților și al celor care nu sunt conștienți. Ei nu te vor considera „războinic al justiției sociale” și te vor acuza că te străduiești să găsești lucruri de care să fii jignit. Când fac acest lucru, reamintiți-le că trăim într-un societate patriarhală heteronormativă. Totul este jignitor.

Vor spune că opiniile voastre seamănă cu cele ale lui Orwell. Din acest motiv, ar fi o idee bună să vă pregătiți studiind cel mai faimos roman al lui George Orwell, 1984. L-am citit recent pentru prima dată și am fost plăcut surprinsă să constat că societatea descrisă acolo nu este chiar o distopie terifiantă, așa cum o descrie toată lumea. De fapt, există câteva idei foarte sensibile.

Trebuie să vă amintiți că fanatismul nu este întotdeauna evident. Trebuie să ne descotorosim de ipoteza conform cărora oamenii nu sunt rasiști doar pentru că nu spun sau fac niciodată lucruri rasiste. Tendințele inconștiente sunt reale. Dacă nu mă credeți, încercați să aplicați pentru un loc de muncă folosind un nume de familie tradițional al oamenilor de culoare, cum ar fi „Mugabe”. Vedeți cât de departe ajungeți!

Rasismul inconștient împotriva musulmanilor este deosebit de intens. Studiile arată că 96% dintre respondenți ar fugi dacă ar auzi pe cineva strigând „Allahu Akbar!” într-un loc public.

Când vine vorba de rasism, nu poate fi pur și simplu doar responsabilitatea oamenilor BAME să remodeleze cultura noastră de supremație albă. În orice caz, albii – autorii nedreptății – ar trebui să se agite pentru schimbare. Vedeta de cinema Anne Hathaway s-a dezvăluit a fi o aliată în adevăratul sens atunci când a declarat că „toți oamenii de culoare se tem că-și pot pierde viața zilnic în America”. Este un adevăr îngrijorător care trebuia spus și, uneori, opiniile tuturor celor de culoare sunt cel mai bine exprimate de milionarii celebri albi.

Cel mai grav prejudiciu este acela care este subtil și, prin urmare, cu atât mai înșelător. Cu toții avem un prieten care nu va viziona un film dacă va juca și Cuba Gooding Jr., care nu poate să rostească vraja Djibouti sau care se enervează când trece pe lângă religioșii sikh. În acele momente, astfel de lucruri

par banale și nedemne de comentat, dar pot avea un impact cumulativ asupra coeziunii sociale.

Trebuie să fim proactivi. Dacă nu sunteți membru al grupării locale Antifa, trebuie să vă înscrieți. Pentru cei care nu știu, „Antifa” este o abreviere de la „antifascist”, ceea ce înseamnă că li se permite să lovească oamenii în numele toleranței. După cum a susținut comentatorul Frank Guan, ideea diviziunilor sociale „reconciliate printr-o conversație «onestă» este «depășită de mult»”. Mult mai eficient este să loveşti pe cineva peste cap cu antifurt de bicicletă.

Antifa reprezintă prima linie a acestei lupte. În anii următori, cărțile de istorie vor consemna că utopia noastră socialistă a fost realizată datorită hipsterilor din clasa de mijloc îmbrăcați în IRA, stropindu-i cu spray cu piper pe alegătorii lui Trump și țipând la Jacob Rees-Mogg.

Deci implicați-vă! Asigurați-vă că dați exemplul potrivit! Acest lucru se aplică atât înfățișării voastre, cât și comportamentului. Puteți începe prin a vă îngrășa. A fi slab este un act de violență. Dacă aveți o talie subțire, sunteți, prin definiție, un agresor. Este batjocură pasiv-agresivă împotriva grașilor. Așa cum a susținut reporterul Huffington Post Michael Hobbes în articolul său, „Tot ce știi despre obezitate este greșit”, stigmatul impus obezilor de către medici și mass-media este cel care provoacă cele mai multe daune, mai mult decât faptul că aceștia nu se pot spăla pe dinți fără să gâfâie.

Feriți-vă de comedianții care își bat joc de cei oprimați! Promovați un nou tip de cultură a conștientizării, una în care comedia în sine este eliminată. Ar trebui să luăm exemplu de la Arabia Saudită, unde comedianții pot fi condamnați la pedepse cu închisoare de până la cinci ani. „Satira” a fost mult timp o fațadă pentru răspândirea urii.

Asigurați-vă că sunteți activi online, deoarece atunci când vine vorba de recalibrarea prezentului, rețelele de socializare sunt cruciale! Să nu uităm că ISIS a fost aproape învins printr-o serie de hashtag-uri creative. La fel și câteva privegheri nocturne târzii cu lumânările, desigur.

Profitați de orice ocazie pentru a rezista la ciuma însușirii culturale! Limitele rasiale trebuie să fie strict controlate. Spre deosebire de gen, care este cu totul fluid.

Provocați-vă propriul stil de viață! Dacă nu există femei de culoare în familia

voastră, trebuie să vă întrebaţi: de ce nu?

Scoateţi în evidenţă privilegiul oriunde apare! Cu siguranţă, nu este doar o coincidenţă faptul că bărbaţii albi heterosexuali – beneficiarii unui privilegiu structural – sunt cei care fac presupuneri despre oameni în funcţie de sexualitate, rasă sau gen.

Și scrieți-i deputatului vostru! Solicitaţi statului să ia o măsură mai dinamică în combaterea urii! Expresia „libera exprimare” este una rasistă. Singurul mod în care putem opri fascismul este dacă poliției i se permite să aresteze oamenii pentru ceea ce spun și gândesc.

Deci, ce urmează pentru Titania McGrath? A fost o experienţă plăcută să împărtășesc aceste gânduri, creând un fel de biblie pentru discipolii mei woke. Dar nu mă voi opri până nu vom atinge utopia diversităţii intersecţionale socialiste decolonizate, poliamoroase, fluide, pro-trans, cu o gândire pozitivă asupra corpului, ridicată împotriva discriminării celor cu dizabilităţi, de verificare a privilegiilor, a politicilor pentru discurs, a matriarhatului lipsit de ură. Mai sunt multe lucruri de făcut pe măsură ce trecem împreună prin apele tulburi ale nedreptăţii.

Cred că sunt cel mai eficientă când îmi combin arta cu activismul. Prin urmare, după multă analiză, am decis că următorul meu proiect va fi rezolvarea diferitelor conflicte din Orientul Mijlociu printr-un scurt tur al poeziei mele feministe libere.

Aşadar, dacă vreunul dintre cititorii mei ştie despre un loc potrivit prin Mosul, Gaza sau provincia Sistan-Baluchistan, aş fi recunoscătoare dacă ar lua legătura cu agentul meu.

Centrele comunitare de artă sau cafenelele vegane sunt cele mai potrivite.